

Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 12 marca 2022 r.
(OR. en)

7044/22

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2021/0214(COD)

FISC 67
ECOFIN 210
ENV 205
UD 52
CLIMA 98

NOTA

Od: Komitet Stałych Przedstawicieli (część II)
Do: Rada

Dotyczy: Projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO2
– *Tekst kompromisowy*

Delegacje otrzymują w załączeniu tekst kompromisowy.

PROJEKT

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiające mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...]. [UP: proszę wstawić numer opinii]

² Dz.U. C [...] z [...], s. [...]. [UP: proszę wstawić numer opinii]

- (1) W swoim komunikacie dotyczącym Europejskiego Zielonego Ładu³ Komisja przedstawiła nową strategię na rzecz wzrostu gospodarczego mającą na celu przekształcenie Unii w sprawiedliwe i dostatnie społeczeństwo, którego gospodarka będzie nowoczesna, zasobooszczędna i konkurencyjna, i w którym w 2050 r. nie będzie emisji netto (emisje po odliczeniu pochłaniania) gazów cieplarnianych, a wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów. Celem Europejskiego Zielonego Ładu jest również ochrona, zachowanie i poprawa kapitału naturalnego UE oraz ochrona zdrowia i dobrostanu obywateli przed zagrożeniami i negatywnymi skutkami związanymi ze środowiskiem. Jednocześnie transformacja ta musi być sprawiedliwa i sprzyjająca włączeniu społecznemu, tak by nikt nie był pozostawiony samemu sobie. W opracowanym przez Komisję Planie działania UE na rzecz eliminacji zanieczyszczeń wody, powietrza i gleby⁴ zapowiedziano także promowanie odpowiednich instrumentów i zachęt w celu lepszego wdrożenia zasady „zanieczyszczający płaci”, określonej w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”), a tym samym dokończenie stopniowego odchodzenia od „zanieczyszczania za darmo”, w celu maksymalizacji synergii między obniżaniem emisyjności a dążeniem do osiągnięcia zerowego poziomu emisji zanieczyszczeń.
- (2) W listopadzie 2016 r. weszło w życie porozumienie paryskie⁵ przyjęte w grudniu 2015 r. w ramach Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu („UNFCCC”). Strony porozumienia paryskiego uzgodniły w art. 2 tego porozumienia, że utrzymają wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej i będą kontynuować starania o ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej.
- (3) Rozwiązanie problemów związanych z klimatem i innych problemów związanych ze środowiskiem naturalnym oraz osiągnięcie celów porozumienia paryskiego stanowią centralny element Europejskiego Zielonego Ładu. W świetle bardzo poważnych konsekwencji pandemii COVID-19 dla zdrowia i dobrobytu gospodarczego obywateli Unii Europejski Zielony Ład stał się jeszcze ważniejszy.

³ Komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. „Europejski Zielony Ład” (COM(2019) 640 final).

⁴ Komunikat Komisji z dnia 12 maja 2021 r. „Droga do zdrowej planety dla wszystkich” (COM(2021) 400 final).

⁵ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

- (4) Unia zobowiązała się do ograniczenia do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych w całej swojej gospodarce o co najmniej 55 % w stosunku do poziomów z 1990 r., jak określono w zgłoszeniu do UNFCCC w imieniu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w sprawie aktualizacji ustalonego na poziomie krajowym wkładu Unii Europejskiej i jej państw członkowskich⁶.
- (5) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119⁷ ujęto w prawodawstwie cel osiągnięcia neutralności klimatycznej w całej gospodarce do 2050 r. W rozporządzeniu tym ustanowiono również wiążące zobowiązanie Unii do ograniczenia do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 55 % w stosunku do poziomów z 1990 r.
- (6) Sprawozdanie specjalne Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) na temat wpływu globalnego wzrostu temperatury o 1,5 °C w porównaniu z poziomem sprzed epoki przemysłowej i związanych z nim globalnych scenariuszy emisji gazów cieplarnianych⁸ stanowi solidną podstawę naukową do przeciwdziałania zmianom klimatu i wskazuje, że potrzebna jest intensyfikacja działań w dziedzinie klimatu. Sprawozdanie to potwierdza, że w celu zmniejszenia prawdopodobieństwa wystąpienia ekstremalnych zdarzeń pogodowych należy pilnie ograniczyć emisje gazów cieplarnianych i że zmianę klimatu należy ograniczyć do wzrostu temperatury na świecie o 1,5°C. We wkładzie grupy roboczej I do szóstego sprawozdania IPCC z oceny⁹ przypomniano, że zmiany klimatyczne mają już wpływ na każdy region Ziemi, i wskazano, że w nadchodzących dziesięcioleciach zmiany klimatu będą się nasilać we wszystkich regionach. W sprawozdaniu podkreślono, że o ile nie dojdzie do natychmiastowej, szybkiej i zakrojonej na szeroką skalę redukcji emisji gazów cieplarnianych, ograniczenie ocieplenia o blisko 1,5°C lub nawet o 2°C nie będzie możliwe.

⁶ [Rada Unii Europejskiej](#), ST/14222/1/20/REV 1.

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. ustanawiające ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

⁸ IPCC, 2018: Global Warming of 1.5°C. An IPCC Special Report on the impacts of global warming of 1.5°C above pre-industrial levels and related global greenhouse gas emission pathways, in the context of strengthening the global response to the threat of climate change, sustainable development, and efforts to eradicate poverty (Globalne ocieplenie o 1,5°C – sprawozdanie specjalne IPCC w sprawie wpływu globalnego ocieplenia wynoszącego 1,5°C powyżej poziomu sprzed epoki przemysłowej i powiązanych ścieżek globalnych emisji gazów cieplarnianych w kontekście wzmocnienia globalnej reakcji na zagrożenie zmianą klimatu, zrównoważonego rozwoju i wysiłków zmierzających do eliminacji ubóstwa) [Masson-Delmotte, V., P. Zhai, H.-O. Pörtner, D. Roberts, J. Skea, P.R. Shukla, A. Pirani, W. Moufouma-Okia, C. Péan, R. Pidcock, S. Connors, J.B.R. Matthews, Y. Chen, X. Zhou, M.I. Gomis, E. Lonnoy, T. Maycock, M. Tignor, i T. Waterfield (eds.)].

⁹ IPCC, 2021: Climate change 2021: The Physical Science Basis. Contribution of Working Group I to the Sixth Assessment Report of the Intergovernmental Panel on Climate Change (Zmiana klimatu 2021: uzasadnienie na gruncie nauk fizycznych. Wkład grupy roboczej I w szóste sprawozdanie oceniające IPCC) [Masson-Delmotte, V., P. Zhai, A. Pirani, S. L. Connors, C. Péan, S. Berger, N. Caud, Y. Chen, L. Goldfarb, M. I. Gomis, M. Huang, K. Leitzell, E. Lonnoy, J.B.R. Matthews, T. K. Maycock, T. Waterfield, O. Yelekçi, R. Yu and B. Zhou (eds.)]

- (7) Unia realizuje ambitną politykę w dziedzinie działań na rzecz klimatu i ustanowiła ramy regulacyjne dla osiągnięcia celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. Prawodawstwo realizujące ten cel obejmuje między innymi dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE, w której ustanawia się system handlu uprawnieniami do emisji wewnątrz Unii („EU ETS”) oraz określa się zharmonizowane zasady ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych na szczeblu unijnym w odniesieniu do energochłonnych sektorów i podsektorów, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842¹⁰, w którym wprowadzono krajowe cele w zakresie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2030 r., oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841¹¹ zobowiązujące państwa członkowskie do kompensowania emisji gazów cieplarnianych z działalności związanej z użytkowaniem gruntów za pomocą pochłaniania emisji z atmosfery.
- (8) Dopóki podejście polityczne w zakresie celów klimatycznych wielu międzynarodowych partnerów Unii nie będzie dorównywało temu poziomowi ambicji, dopóty będzie istniało ryzyko ucieczki emisji. Ucieczka emisji gazów cieplarnianych występuje wówczas, gdy ze względu na koszty związane z polityką klimatyczną przedsiębiorstwa działające w niektórych sektorach lub podsektorach przenoszą produkcję do innych państw lub gdy produkty przywożone z innych państw zastępują równoważne wyroby, których produkcja wiąże się z mniejszymi emisjami gazów cieplarnianych. Może to prowadzić do zwiększenia łącznych emisji w skali globalnej, tym samym zagrażając redukcji emisji gazów cieplarnianych, której świat pilnie potrzebuje, aby móc utrzymać wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej i kontynuować starania o ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej.

¹⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

- (9) Inicjatywa dotycząca mechanizmu dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ („CBAM”) stanowi część pakietu „Gotowi na 55”. Mechanizm ten ma służyć jako kluczowy składnik unijnego zestawu narzędzi umożliwiających osiągnięcie celu neutralności klimatycznej Unii do 2050 r. zgodnie z porozumieniem paryskim poprzez ograniczenie ryzyka ucieczki emisji gazów cieplarnianych wynikającego z bardziej ambitnego unijnego celu klimatycznego.
- (10) Istniejące mechanizmy ograniczające ryzyko ucieczki emisji w sektorach lub podsektorach narażonych na takie ryzyko to przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień w ramach EU ETS oraz środki finansowe na rekompensaty za koszty pośrednie emisji poniesione w związku z kosztami związanymi z emisją gazów cieplarnianych przeniesionymi na ceny energii elektrycznej, ustanowione odpowiednio w art. 10a ust. 6 i art. 10b dyrektywy 2003/87/WE. W porównaniu jednak z pełnym systemem aukcyjnym przydział bezpłatnych uprawnień w ramach EU ETS osłabia sygnał cenowy wysyłany przez ten system instalacjom, które takie uprawnienia otrzymują, a tym samym negatywnie wpływa na zachęty do inwestowania w dalsze ograniczanie emisji.
- (11) CBAM ma zastąpić te dotychczasowe mechanizmy dzięki ograniczeniu ryzyka ucieczki emisji w inny sposób, mianowicie poprzez zapewnienie równoważnego ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych w odniesieniu do przywozu i produktów wewnątrzunijnych. Aby zapewnić stopniowe przejście z obecnego systemu bezpłatnych uprawnień na CBAM, mechanizm ten powinien być sukcesywnie stopniowo wprowadzany przy jednoczesnym stopniowym wycofywaniu bezpłatnych uprawnień w sektorach objętych CBAM. Połączone i transgraniczne stosowanie przydzielanych bezpłatnie uprawnień w ramach EU ETS oraz CBAM w żadnym wypadku nie powinno skutkować korzystniejszym traktowaniem towarów unijnych w porównaniu z towarami przywożonymi na obszar celny Unii.
- (12) Choć celem CBAM jest zapobieganie ryzyku ucieczki emisji, w niniejszym rozporządzeniu zachęca się również producentów z państw trzecich do stosowania technologii bardziej efektywnych pod względem emisji gazów cieplarnianych, dzięki którym wytwarzanych będzie mniej emisji.

- (13) Jako instrument zapobiegający ucieczce emisji i ograniczający emisje gazów cieplarnianych CBAM powinien zapewnić, aby produkty przywożone podlegały systemowi regulacyjnemu, w którym stosuje się koszty emisji dwutlenku węgla równoważne tym, które w przeciwnym razie byłyby ponoszone w ramach EU ETS. CBAM jest środkiem klimatycznym, który powinien zapobiegać ryzyku ucieczki emisji i wspierać zwiększone ambicje Unii w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, przy jednoczesnym zapewnieniu zgodności z zasadami WTO.
- (14) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do towarów przywożonych na obszar celny Unii z państw trzecich, z wyjątkiem sytuacji, gdy ich produkcja została już objęta systemem EU ETS, w którym to przypadku rozporządzenie ma zastosowanie do państw lub terytoriów trzecich bądź do systemu ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych w pełni powiązanego z systemem EU ETS.
- (15) W celu wyłączenia z zakresu CBAM państw lub terytoriów trzecich w pełni zintegrowanych lub powiązanych z EU ETS w przypadku przyszłych umów należy przekazać Komisji zgodnie z art. 290 TFUE uprawnienia do przyjmowania aktów w odniesieniu do zmiany wykazu państw zawartego w załączniku II. Natomiast państwa lub terytoria trzecie, które nie nakładają skutecznie opłat za emisję w ramach ETS na towary wywożone do Unii, powinny zostać wyłączone z wykazu zawartego w załączniku II i powinny podlegać CBAM.
- (16) Aby zapobiec ryzyku ucieczki emisji w instalacjach przybrzeżnych, niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do towarów lub produktów wytworzonych z tych towarów w wyniku procedury uszlachetniania czynnego, które są przywożone na sztuczną wyspę, stałą lub pływającą instalację lub jakąkolwiek inną strukturę na szelfie kontynentalnym lub w wyłącznej strefie ekonomicznej państwa członkowskiego, które przylegają do obszaru celnego Unii. Należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do określenia szczegółowych warunków stosowania CBAM w odniesieniu do takich towarów w takich przypadkach.

- (17) Emisje gazów cieplarnianych regulowane za pomocą CBAM powinny odpowiadać emisjom gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE w sprawie EU ETS, mianowicie powinny obejmować dwutlenek węgla („CO₂”), a także w stosownych przypadkach podtlenek azotu („N₂O”) i perfluorowęglowodory („PFC”). Początkowo CBAM powinien mieć zastosowanie do emisji bezpośrednich tych gazów cieplarnianych pochodzących z produkcji towarów do chwili ich przywozu na obszar celny Unii, a po zakończeniu okresu przejściowego i na podstawie dalszej oceny również do emisji pośrednich, a więc jego zakres powinien odpowiadać zakresowi EU ETS.
- (18) Wspólnym celem EU ETS i CBAM jest ustalanie opłat za emisje wbudowane gazów cieplarnianych w tych samych sektorach i w te same towary poprzez wykorzystanie konkretnych uprawnień lub certyfikatów. Oba systemy mają charakter regulacyjny i są uzasadnione potrzebą ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, zgodnie z wiążącym celem środowiskowym określonym w prawie Unii¹², jakim jest ograniczenie do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych netto w Unii o co najmniej 55 % poniżej poziomów z 1990 r. oraz osiągnięcie neutralności klimatycznej całej gospodarki do 2050 r.
- (19) Choć w ramach EU ETS określono bezwzględny pułap emisji gazów cieplarnianych z działalności objętej zakresem tego systemu i umożliwiono handel uprawnieniami (tzw. system pułapów i handlu), to jednak w ramach CBAM nie należy ustanawiać limitów ilościowych przywozu, tak aby zapewnić nieograniczone przepływy handlowe. Ponadto, mimo że EU ETS ma zastosowanie do instalacji zlokalizowanych w Unii, CBAM powinien mieć zastosowanie do niektórych towarów przywożonych na obszar celny Unii.

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. ustanawiające ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniające rozporządzenie (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

- (20) System CBAM różni się od EU ETS pewnymi szczególnymi cechami, jak choćby sposobem obliczania ceny certyfikatów CBAM, możliwością handlu certyfikatami i ważnością w czasie. Elementy te wynikają z konieczności zachowania z biegiem czasu skuteczności CBAM jako środka zapobiegającego ucieczce emisji oraz zapewnienia, aby zarządzanie systemem nie było nadmiernie uciążliwe pod względem obowiązków nałożonych na operatorów i zasobów dla administracji, przy jednoczesnym zachowaniu równoważnego poziomu elastyczności dla operatorów objętych EU ETS.
- (21) Aby zachować skuteczność CBAM jako środka zapobiegającego ucieczce emisji, powinien on dokładnie odzwierciedlać ceny EU ETS. Podczas gdy na rynku EU ETS cena udostępnianych na nim uprawnień jest ustalana w drodze aukcji, cena certyfikatów CBAM powinna w sposób uzasadniony odzwierciedlać cenę określoną podczas takich aukcji za pomocą średnich wartości obliczanych cotygodniowo. Takie cotygodniowe uśrednione ceny ściśle odzwierciedlają wahania cen w ramach EU ETS i dają importerom rozsądny margines umożliwiający im skorzystanie ze zmian cen w ramach EU ETS, a jednocześnie zapewniają organom administracyjnym możliwość zarządzania systemem.

- (22) W ramach EU ETS całkowita liczba wydanych uprawnień („pułap”) określa podaż uprawnień do emisji i daje pewność co do maksymalnych emisji gazów cieplarnianych. Wysokość opłaty za emisję gazów cieplarnianych jest ustalana na podstawie stosunku tej podaży do popytu na rynku. Aby zaistniała zachęta cenowa, konieczny jest niedobór. Jako że celem nie jest ustalenie pułapu dotyczącego liczby certyfikatów CBAM dostępnych dla importerów, w przypadku gdyby importerzy mieli możliwość przeniesienia tych certyfikatów na późniejsze okresy i handlu nimi, mogłoby to doprowadzić do sytuacji, w której cena za certyfikaty CBAM nie odzwierciedlałaby już zmian ceny w EU ETS. Taka sytuacja osłabiłaby zachętę do obniżenia emisyjności zarówno w odniesieniu do towarów wewnątrzunijnych, jak i przywożonych, sprzyjając ucieczce emisji i niwecząc nadrzędny cel klimatyczny CBAM. Mogłaby również skutkować różnicami w cenach dla operatorów z różnych państw. W związku z tym ograniczenie możliwości handlu certyfikatami CBAM i przenoszenia ich na późniejsze okresy jest uzasadnione koniecznością uniknięcia ryzyka osłabienia skuteczności i celów klimatycznych CBAM, a także zapewnienia operatorom z różnych państw sprawiedliwego traktowania. Aby jednak zachować możliwość optymalizacji kosztów przez importerów, w niniejszym rozporządzeniu należy przewidzieć system dający organom możliwość odkupu od importerów niektórych ilości nadwyżkowych certyfikatów. Ilości te określono na takim poziomie, który daje importerom rozsądny margines umożliwiający im wykorzystanie efektu dźwigni w odniesieniu do ich kosztów w okresie ważności certyfikatów, a przy tym pozwala zachować ogólny efekt transmisji cen, zapewniając podtrzymanie celu środowiskowego środka.
- (23) Biorąc pod uwagę, że CBAM stosuje się do przywozu towarów na obszar celny Unii, a nie do instalacji, należy w nim zastosować również pewne dostosowania i uproszczenia. Jednym z takich uproszczeń powinien być system deklaracyjny, w ramach którego importerzy powinni zgłaszać całkowite zweryfikowane emisje gazów cieplarnianych wbudowane w towary przywiezione w danym roku kalendarzowym. Należy również zastosować harmonogram inny niż zakłada cykl zgodności EU ETS, tak aby uniknąć potencjalnego wąskiego gardła wynikającego z obowiązków akredytowanych weryfikatorów na mocy niniejszego rozporządzenia i dyrektywy w sprawie EU ETS.

- (24) Jeśli chodzi o sankcje, państwa członkowskie powinny określić zasady dotyczące kar za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia i zapewnić ich stosowanie. Wysokość tych kar powinna być taka sama jak wysokość kar obecnie stosowanych w Unii w przypadku naruszenia przepisów dotyczących EU ETS, zgodnie z art. 16 ust. 3 i 4 dyrektywy 2003/87/WE. Jeżeli jednak towary są wprowadzane do Unii przez osobę inną niż upoważniony zgłaszający CBAM, która nie wypełnia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, wysokość tych kar powinna być wyższa, aby były skuteczne i odstraszające. Stosowanie kar na mocy niniejszego rozporządzenia pozostaje bez uszczerbku dla stosowania kar, które mogą zostać nałożone na mocy prawa unijnego lub krajowego za naruszenie innych stosownych obowiązków, w szczególności w odniesieniu do przepisów celnych.
- (25) Podczas gdy EU ETS ma zastosowanie do niektórych procesów i działań produkcyjnych, CBAM powinien być ukierunkowany na odpowiedni przywóz towarów. Wiąże się to z koniecznością wyraźnej identyfikacji towarów przywożonych na podstawie ich klasyfikacji w Nomenklaturze scalonej¹³ („CN”) i powiązania ich z emisjami wbudowanymi gazów cieplarnianych.
- (26) Zakres produktowy CBAM powinien odzwierciedlać działalność objętą EU ETS, ponieważ system ten opiera się na kryteriach ilościowych i jakościowych związanych z celem środowiskowym dyrektywy 2003/87/WE i stanowi najbardziej kompleksowy system regulacyjny dotyczący emisji gazów cieplarnianych w Unii.

¹³ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

- (27) Ustalenie zakresu produktowego CBAM odzwierciedlającego działalność objętą EU ETS przyczyni się również do zapewnienia, aby produkty przywożone były traktowane w sposób nie mniej korzystny niż produkty podobne pochodzenia wewnątrzunijnego.
- (28) Chociaż ostatecznie CBAM ma mieć szeroki zakres produktowy, ostrożnym rozwiązaniem byłoby zacząć od wybranej liczby sektorów o stosunkowo jednorodnych produktach, w których to sektorach istnieje ryzyko ucieczki emisji. Sektory unijne uznane za narażone na ryzyko ucieczki emisji wymieniono w decyzji delegowanej Komisji 2019/708¹⁴.
- (29) Towary objęte niniejszym rozporządzeniem powinny być wybierane po przeprowadzeniu dokładnej analizy ich znaczenia pod względem skumulowanych emisji gazów cieplarnianych i ryzyka ucieczki emisji w odpowiednich sektorach EU ETS, przy jednoczesnym ograniczeniu złożoności i obciążenia administracyjnego. W szczególności przy dokonywaniu faktycznego wyboru należy uwzględnić materiały podstawowe i produkty podstawowe objęte EU ETS, tak aby zapewnić objęcie emisji wbudowanych w produkty wysokoemisyjne przywożone do Unii opłatami za emisję gazów cieplarnianych równymi tym stosowanym do produktów UE, oraz aby zmniejszyć ryzyko ucieczki emisji. Pozostałe istotne kryteria umożliwiające zawężenie wyboru obejmują: po pierwsze, znaczenie sektorów pod względem emisji, mianowicie czy dany sektor jest jednym z największych źródeł emisji gazów cieplarnianych w ujęciu zagregowanym; po drugie, stopień narażenia danego sektora na znaczne ryzyko ucieczki emisji, jak określono zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE; po trzecie, konieczność zrównoważenia szerokiego zakresu pod względem emisji gazów cieplarnianych przy jednoczesnym ograniczeniu złożoności i obciążenia administracyjnego.
- (30) Zastosowanie pierwszego kryterium pozwala wymienić w odniesieniu do emisji skumulowanych następujące sektory przemysłowe: żelaza i stali, rafinerii, cementu, podstawowych chemikaliów organicznych i nawozów.

¹⁴ Decyzja delegowana Komisji (UE) 2019/708 z dnia 15 lutego 2019 r. uzupełniająca dyrektywę 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wskazania sektorów i podsektorów uznanych za narażone na ryzyko ucieczki emisji w okresie 2021–2030 (Dz.U. L 120 z 8.5.2019, s. 2).

- (31) Niektóre sektory wymienione w decyzji delegowanej Komisji (UE) 2019/708 nie powinny jednak na tym etapie być objęte zakresem niniejszego rozporządzenia z uwagi na ich szczególne cechy.
- (32) W szczególności zakresem niniejszego rozporządzenia nie są objęte chemikalia organiczne, a to ze względu na ograniczenia techniczne, które nie pozwalają obecnie na wyraźne określenie emisji wbudowanych w towary przywożone. W przypadku tych towarów stosowany w EU ETS wzorzec porównawczy jest parametrem podstawowym, który nie pozwala na jednoznaczne przypisanie emisji wbudowanych w poszczególne towary przywożone. Bardziej ukierunkowany przydział w odniesieniu do chemikaliów organicznych będzie wymagał większej ilości danych i analiz.
- (33) Podobne ograniczenia techniczne mają zastosowanie do produktów rafineryjnych, w przypadku których nie jest możliwe jednoznaczne przypisanie emisji gazów cieplarnianych do poszczególnych produktów wyjściowych. Jednocześnie odpowiedni wzorzec porównawczy w ramach EU ETS nie odnosi się bezpośrednio do konkretnych produktów, takich jak benzyna, olej napędowy do silników wysokoprężnych czy nafta, ale do całej produkcji rafineryjnej.
- (34) CBAM powinien jednak obejmować produkty aluminiowe, ponieważ są one bardzo narażone na ucieczkę emisji. Co więcej, w niektórych zastosowaniach przemysłowych stanowią bezpośrednią konkurencję dla wyrobów stalowych ze względu na właściwości zbliżone do właściwości wyrobów stalowych. Uwzględnienie aluminium jest również istotne z uwagi na fakt, że zakres CBAM może zostać rozszerzony pod koniec okresu przejściowego także na emisje pośrednie.
- (35) Podobnie zakres CBAM powinien obejmować takie produkty jak rury i przewody lub struktury mimo ich niskiego poziomu emisji z ich procesu produkcyjnego, ponieważ ich wyłączenie zwiększyłoby prawdopodobieństwo obchodzenia zobowiązań wynikających z objęcia zakresem CBAM produktów stalowych poprzez zmianę struktury handlu w kierunku produktów rynku niższego szczebla.

- (36) Niniejsze rozporządzenie nie powinno natomiast mieć zastosowania do niektórych produktów, których produkcja nie wiąże się ze znacznymi emisjami, takich jak złom żelaza i stali (kod CN 7204), żelazostopów (kod CN 7202) oraz niektórych nawozów (kod CN 3105 60 00).
- (37) Zakresem niniejszego rozporządzenia należy objąć import energii elektrycznej, ponieważ sektor ten odpowiada za 30 % całkowitych emisji gazów cieplarnianych w Unii. Zwiększone ambitne cele klimatyczne Unii pogłębią różnice pod względem kosztów emisji między wytwarzaniem energii elektrycznej w Unii i za granicą. To pogłębienie w połączeniu z postęпами w zakresie przyłączania unijnej sieci elektroenergetycznej do sieci jej sąsiadów zwiększyłoby ryzyko ucieczki emisji ze względu na wzmożony import energii elektrycznej, której znaczna część jest wytwarzana przez elektrownie węglowe.
- (37a) Aby uniknąć nadmiernego obciążenia właściwych krajowych administracji i importerów, należy ustanowić minimalny próg, poniżej którego obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia nie powinny mieć zastosowania. Ten przepis *de minimis* pozostaje jednak bez uszczerbku dla dalszego stosowania przepisów prawa unijnego lub krajowego, które są niezbędne do zapewnienia zgodności z obowiązkami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia, a w szczególności z przepisami celnymi, w tym z przepisami dotyczącymi zapobiegania nadużyciom finansowym.
- (38) Ponieważ importerzy towarów objętych niniejszym rozporządzeniem nie powinni być zmuszeni na mocy niniejszego rozporządzenia do wypełnienia swoich zobowiązań w zakresie CBAM w chwili przywozu, należy zastosować szczególne środki administracyjne w celu zapewnienia, aby zobowiązania te zostały wypełnione na późniejszym etapie. W związku z tym importerzy powinni mieć prawo dokonania przywozu towarów objętych CBAM dopiero po uzyskaniu upoważnienia od właściwych organów odpowiedzialnych za stosowanie niniejszego rozporządzenia.

- (38a) Organy celne nie powinny zezwalać na przywóz towarów przez żadną inną osobę niż upoważniony zgłaszający CBAM. Zgodnie z art. 46 i 48 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 organy celne mogą przeprowadzać kontrole towarów, w tym identyfikacji upoważnionego zgłaszającego CBAM, ośmiocyfrowego kodu CN, ilości i kraju pochodzenia przywożonych towarów, daty zgłoszenia i procedury celnej. Komisja powinna uwzględniać ryzyko związane z CBAM przy opracowywaniu wspólnych kryteriów i norm ryzyka na podstawie art. 50 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.
- (38b) W okresie przejściowym organy celne powinny informować zgłaszających o potrzebie przekazywania informacji, aby przyczynić się do gromadzenia informacji, a także do upowszechnienia wiedzy, że należy zwracać się w stosownych przypadkach o przyznanie statusu upoważnionego zgłaszającego. Organy celne powinny przekazywać takie informacje w odpowiedni sposób, aby zapewnić, by zgłaszający byli powiadamiani o takiej potrzebie.
- (39) CBAM powinien opierać się na systemie deklaratywnym, w którym upoważniony zgłaszający CBAM, który może reprezentować więcej niż jednego importera, składa co roku deklarację dotyczącą emisji wbudowanych w towary przywożone na obszar celny Unii i przekazuje do umorzenia określoną liczbę certyfikatów CBAM odpowiadającą tym zadeklarowanym emisjom.

- (40) Upoważniony zgłaszający CBAM powinien mieć możliwość ubiegania się o zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia, odpowiadającej opłacie za emisję gazów cieplarnianych już uiszczonej za te emisje w innych jurysdykcjach.
- (41) Deklarowane emisje wbudowane powinny być weryfikowane przez osobę akredytowaną przez krajową jednostkę akredytującą wyznaczoną zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 765/2008¹⁵ lub zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/2067¹⁶.
- (42) System powinien umożliwiać operatorom instalacji produkcyjnych w państwach trzecich rejestrowanie się w centralnej bazie danych i udostępnianie zweryfikowanych wbudowanych emisji gazów cieplarnianych pochodzących z produkcji towarów upoważnionym zgłaszającym CBAM. Operator powinien mieć możliwość podjęcia decyzji o niepodaniu do wiadomości publicznej swojego imienia i nazwiska lub nazwy, adresu i danych kontaktowych znajdujących się w centralnej bazie danych.
- (43) Certyfikaty CBAM różnią się od uprawnień w ramach EU ETS, których zasadniczą cechą jest codzienna sprzedaż na aukcjach. Potrzeba ustalenia jasnej ceny dla certyfikatów CBAM sprawia, że codzienna publikacja cen byłaby nadmiernie uciążliwa i myląca dla operatorów, ponieważ istnieje ryzyko, że dzienne ceny stałyby się nieaktualne w momencie publikacji. Zatem publikacja cen CBAM w ujęciu tygodniowym trafnie odzwierciedlałaby tendencję ustalania cen uprawnień w ramach EU ETS udostępnionych na rynku i przyczyniałaby się do realizacji tego samego celu klimatycznego. Obliczanie ceny certyfikatów CBAM powinno zatem opierać się na dłuższych ramach czasowych (w ujęciu tygodniowym) niż ustanowione w EU ETS (w ujęciu dziennym). Obliczanie i publikowanie tej średniej ceny powinno być zadaniem Komisji.

¹⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30).

¹⁶ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2067 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie weryfikacji danych oraz akredytacji weryfikatorów na podstawie dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 334 z 31.12.2018, s. 94).

- (44) W celu zapewnienia upoważnionym zgłaszającym CBAM elastyczności w wypełnianiu ich zobowiązań w zakresie CBAM oraz umożliwienia im czerpania korzyści z wahań cen uprawnień w ramach EU ETS certyfikaty CBAM powinny być ważne przez dwa lata od daty zakupu. Upoważniony zgłaszający CBAM powinien mieć możliwość odsprzedaży części certyfikatów zakupionych w nadmiarze. Upoważniony zgłaszający CBAM powinien gromadzić w ciągu roku ilość certyfikatów wymaganą w momencie umorzenia, przy czym progi powinny być ustalane na koniec każdego kwartału.
- (45) Fizyczne właściwości energii elektrycznej jako produktu, w szczególności brak możliwości śledzenia rzeczywistego przepływu elektronów, uzasadniają nieco inną konstrukcję CBAM. Jako podejście standardowe powinny być stosowane wartości domyślne, a upoważnieni zgłaszający CBAM powinni mieć możliwość żądania obliczenia ich zobowiązań w zakresie CBAM w oparciu o rzeczywiste emisje. Obrót energią elektryczną różni się od obrotu innymi towarami, przede wszystkim dlatego, że odbywa się za pośrednictwem wzajemnie połączonych sieci elektroenergetycznych, z wykorzystaniem giełd energii elektrycznej i specyficznych form obrotu. Łączenie rynków jest ściśle regulowaną formą obrotu energią elektryczną, która pozwala na agregację ofert w całej Unii.

- (46) W celu uniknięcia ryzyka obchodzenia przepisów oraz w celu poprawy identyfikowalności rzeczywistych emisji CO₂ pochodzących z przywozu energii elektrycznej i jej wykorzystania w towarach obliczanie rzeczywistych emisji powinno być dozwolone wyłącznie po spełnieniu szeregu rygorystycznych warunków. W szczególności konieczne powinno być wykazanie stałej nominacji przydzielonej przepustowości połączeń wzajemnych oraz wykazanie, że istnieje bezpośredni stosunek umowny między nabywcą a producentem energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych lub między nabywcą a producentem energii elektrycznej o emisjach niższych niż wartość domyślna
- (47) Umawiające się strony Traktatu o Wspólnocie Energetycznej¹⁷ lub strony układów o stowarzyszeniu, w tym pogłębionych i kompleksowych stref wolnego handlu, są zaangażowane w procesy obniżania emisyjności, które powinny ostatecznie doprowadzić do przyjęcia mechanizmów ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych podobnych lub równoważnych do EU ETS lub do ich uczestnictwa w EU ETS.
- (48) Integracja państw trzecich z unijnym rynkiem energii elektrycznej stanowi dla tych państw istotny czynnik motywujący do przyspieszenia przejścia na systemy energetyczne o wysokim udziale energii odnawialnej. Łączenie rynków energii elektrycznej, określone w rozporządzeniu Komisji (UE) 2015/1222¹⁸, umożliwia państwom trzecim lepszą integrację energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii z rynkiem energii elektrycznej, wymianę takiej energii elektrycznej w efektywny sposób na szerszym obszarze, równoważenie podaży i popytu z większym rynkiem unijnym oraz zmniejszenie intensywności emisji ich procesów wytwarzania energii elektrycznej. Integracja państw trzecich z unijnym rynkiem energii elektrycznej przyczynia się również do bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej w tych państwach oraz w sąsiadujących z nimi państwach członkowskich.

¹⁷ Decyzja Rady 2006/500/WE z dnia 29 maja 2006 r. w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Traktatu o Wspólnocie Energetycznej (Dz.U. L 198 z 20.7.2006, s. 15).

¹⁸ Rozporządzenie Komisji (UE) 2015/1222 z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiające wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi (Dz.U. L 197 z 25.7.2015, s. 24).

- (49) Gdy państwa trzecie zostaną już ściśle zintegrowane z unijnym rynkiem energii elektrycznej poprzez łączenie rynków, należy znaleźć rozwiązania techniczne zapewniające stosowanie CBAM do energii elektrycznej eksportowanej z takich państw na obszar celny Unii. Jeżeli nie uda się znaleźć rozwiązań technicznych, państwa trzecie, które są powiązane z rynkiem, powinny korzystać z ograniczonego czasowo wyłączenia z CBAM, najpóźniej do 2030 r., w odniesieniu wyłącznie do eksportu energii elektrycznej, z zastrzeżeniem spełnienia określonych warunków. Te państwa trzecie powinny jednak opracować plan działania i zobowiązać się do wdrożenia mechanizmu ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych, przewidującego cenę równoważną cenie w ramach EU ETS, oraz powinny zobowiązać się do osiągnięcia neutralności pod względem emisji dwutlenku węgla do 2050 r., jak również w celu dostosowania się do przepisów Unii w dziedzinie środowiska, klimatu, konkurencji i energii elektrycznej. Zwolnienie to powinno zostać wycofane w dowolnym momencie, jeżeli zaistnieją powody, aby sądzić, że dany kraj nie wypełnia swoich zobowiązań lub nie przyjął do 2030 r. systemu handlu emisjami równoważnego z EU ETS.
- (50) W latach 2023–2025 powinien obowiązywać okres przejściowy. Należy zastosować CBAM bez wyrównania finansowego, co ma na celu ułatwienie płynnego wprowadzenia mechanizmu, a tym samym zmniejszenie ryzyka zakłóceń w handlu. Importerzy powinni być zobowiązani do składania kwartalnych sprawozdań na temat emisji wbudowanych w towary przywożone w tym kwartale danego roku, z wyszczególnieniem emisji bezpośrednich i pośrednich, jak również wszelkich opłat za emisję gazów cieplarnianych uiszczonych za granicą.
- (51) W celu ułatwienia i zapewnienia właściwego funkcjonowania CBAM Komisja powinna udzielać właściwym organom odpowiedzialnym za wykonywanie pewnych zadań na mocy niniejszego rozporządzenia wsparcia w wykonywaniu ich obowiązków.

- (51a) Aby uniknąć obchodzenia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia, należy monitorować i zwalczać praktyki obchodzenia tych przepisów, w tym przypadki, w których podmioty gospodarcze mogłyby nieznacznie zmienić swoje towary bez zmiany ich zasadniczych cech lub sztucznie podzielić przesyłki. Należy również poddawać przeglądowi sytuacje, w których towary byłyby wysyłane do państwa lub regionu przed ich przywozem na rynek UE w celu uniknięcia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia lub w których państwa wywoziłyby swoje produkty charakteryzujące się mniejszą emisją gazów cieplarnianych do Unii i przeznaczałyby produkty charakteryzujące się większą emisją gazów cieplarnianych na inne rynki.
- (52) Komisja powinna dokonać oceny stosowania niniejszego rozporządzenia przed 1 stycznia 2026 r. i przedstawić sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W ramach tej oceny Komisja powinna gromadzić informacje niezbędne do jak najszybszego rozszerzenia zakresu niniejszego rozporządzenia na emisje pośrednie, a także na inne towary i usługi, które mogą być narażone na ryzyko ucieczki emisji. Komisja powinna również zawrzeć ocenę wpływu mechanizmu na ucieczkę emisji, w tym w odniesieniu do eksportu, oraz skutków gospodarczych, **społecznych** i terytorialnych w całej Unii, **a także wpływu na konkurencyjność na rynku wewnętrznym**, z uwzględnieniem szczególnych cech i ograniczeń regionów najbardziej oddalonych **i państw wyspiarskich**, które są częścią obszaru celnego Unii. Jeżeli chodzi o emisje pośrednie, ocena powinna uwzględniać narażenie unijnych producentów na koszty emisji dwutlenku węgla przenoszone na ceny energii elektrycznej.
- (52a) Komisja powinna również przedstawiać Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia przed 1 stycznia 2029 r., a następnie co dwa lata. Sprawozdania te powinny zawierać ocenę skutków mechanizmu.

- (53) W związku z powyższym należy kontynuować dialog z państwami trzecimi oraz zapewnić przestrzeń dla współpracy i rozwiązań, które mogłyby wpłynąć na konkretne decyzje co do szczegółów koncepcji środka podejmowane podczas jego wdrażania, w szczególności w okresie przejściowym.
- (54) Komisja powinna dążyć do nawiązania – w sposób bezstronny i zgodny z międzynarodowymi zobowiązaniami UE – kontaktu z państwami trzecimi, na których handel z UE ma wpływ niniejsze rozporządzenie, w celu zbadania możliwości dialogu i współpracy w odniesieniu do wdrażania konkretnych elementów mechanizmu określonego w niniejszym rozporządzeniu i powiązanych aktach wykonawczych. Powinna również zbadać możliwości zawarcia umów w celu uwzględnienia ich mechanizmu ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych. W tym celu UE powinna udzielać pomocy technicznej krajom rozwijającym się i krajom najsłabiej rozwiniętym.
- (55) Ponieważ CBAM ma na celu zachęcanie do stosowania czystszych procesów produkcyjnych, UE jest zdecydowana współpracować z krajami o niskim i średnim dochodzie i wspierać je w dekarbonizacji ich przemysłu wytwórczego w ramach zewnętrznego wymiaru Zielonego Ładu i zgodnie ze swoimi międzynarodowymi zobowiązaniami wynikającymi z porozumienia paryskiego. Unia powinna wspierać te kraje, zwłaszcza kraje najsłabiej rozwinięte, wskazane przez Organizację Narodów Zjednoczonych, poprzez niezbędną pomoc techniczną, aby przyczynić się do dostosowania ich do nowych obowiązków ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.

- (56) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie naruszają przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679¹⁹ ani rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2018/1725²⁰.
- (58) Aby przeciwdziałać obchodzeniu przepisów niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do uzupełniania wykazu towarów w załączniku I.
- (59) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa²¹. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

¹⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

²⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

²¹ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1).

- (60) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011²².
- (61) Należy zapewnić ochronę interesów finansowych Unii w całym cyklu wydatkowania przez zastosowanie proporcjonalnych środków obejmujących zapobieganie nieprawidłowościom oraz ich wykrywanie i badanie, odzyskiwanie środków utraconych, nienależnie wypłaconych lub niewłaściwie wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładanie sankcji administracyjnych i finansowych,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

²² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Rozdział I

Przedmiot, zakres stosowania i definicje

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się mechanizm dostosowywania cen na granicach z uwzględnieniem emisji CO₂ (CBAM) w odniesieniu do emisji gazów cieplarnianych wbudowanych w towary wymienione w załączniku I, w momencie ich przywozu na obszar celny Unii, w celu zapobiegania ryzyku ucieczki emisji gazów cieplarnianych.
2. CBAM stanowi uzupełnienie systemu ustanowionego na potrzeby handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii na mocy dyrektywy 2003/87/WE poprzez zastosowanie równoważnego zestawu przepisów do przywozu na obszar celny Unii towarów, o których mowa w art. 2 niniejszego rozporządzenia.
3. Mechanizm ten będzie wprowadzany stopniowo jako alternatywa dla mechanizmów ustanowionych na mocy dyrektywy 2003/87/WE w celu zapobiegania ryzyku ucieczki emisji gazów cieplarnianych, w szczególności w odniesieniu do przydziału bezpłatnych uprawnień zgodnie z art. 10a tej dyrektywy.

Artykuł 2
Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do towarów wymienionych w załączniku I, pochodzących z państwa trzeciego, gdy towary te lub produkty wytworzone z tych towarów w wyniku procedury uszlachetniania czynnego, o której mowa w art. 256 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013²³, są przywożone na obszar celny Unii.

2. Niniejsze rozporządzenie ma również zastosowanie do towarów wymienionych w załączniku I pochodzących z państwa trzeciego, w przypadku gdy towary te lub produkty przetworzone uzyskane z tych towarów w wyniku procedury uszlachetniania czynnego, o której mowa w art. 256 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013, są przywożone na sztuczną wyspę, stałą lub pływającą instalację lub jakąkolwiek inną strukturę na szelfie kontynentalnym lub w wyłącznej strefie ekonomicznej państwa członkowskiego, które sąsiadują z obszarem celnym Unii. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe warunki stosowania CBAM w odniesieniu do takich towarów, w szczególności jeśli chodzi o pojęcia odpowiadające pojęciom przywozu na obszar celny Unii i dopuszczenia do obrotu, w odniesieniu do procedur dotyczących składania deklaracji CBAM w przypadku takich towarów oraz kontroli, które mają być przeprowadzane przez organy celne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

²³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

- 2a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do towarów wymienionych w załączniku I i przywożonych na obszar celny Unii, jeżeli ich wartość rzeczywista nie przekracza łącznie 150 EUR na dostawę.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do towarów pochodzących z krajów i terytoriów wymienionych w załączniku II część A.
4. Towary przywożone uznaje się za pochodzące z państw trzecich zgodnie z regułami dotyczącymi niepreferencyjnego pochodzenia towarów określonymi w art. 59 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.
5. Kraje i terytoria są wymienione w załączniku II część A, z zastrzeżeniem spełnienia wszystkich określonych niżej warunków
 - a) do danego państwa lub terytorium ma zastosowanie EU ETS ustanowiony na mocy dyrektywy 2003/87/WE lub zawarto porozumienie między tym państwem lub terytorium trzecim a Unią w pełni łączące EU ETS z systemem handlu emisjami tego państwa lub terytorium trzeciego;
 - b) opłata za emisje gazów cieplarnianych uiszczona w kraju, z którego pochodzą towary, jest faktycznie naliczana od tych emisji wbudowanych w te towary bez żadnych rabatów poza tymi, które są również stosowane w ramach EU ETS.

6. (skreślono)

7. Jeżeli państwo lub terytorium trzecie posiada rynek energii elektrycznej zintegrowany z unijnym rynkiem wewnętrznym energii elektrycznej w drodze łączenia rynków, a znalezienie rozwiązania technicznego dla stosowania CBAM w odniesieniu do przywozu energii elektrycznej do Unii z tego państwa lub terytorium trzeciego nie jest możliwe, taki przywóz energii elektrycznej z tego państwa lub terytorium jest zwolniony ze stosowania CBAM, o ile spełnione są wszystkie poniższe warunki:

- a) dane państwo lub terytorium trzecie zawarło z Unią umowę zobowiązującą do stosowania prawa Unii w dziedzinie energii elektrycznej, w tym przepisów dotyczących rozwoju odnawialnych źródeł energii, a także innych przepisów w dziedzinie energii, środowiska i konkurencji;
- b) prawo krajowe tego państwa lub terytorium trzeciego wdraża główne przepisy prawodawstwa Unii dotyczące rynku energii elektrycznej, w tym w zakresie rozwoju odnawialnych źródeł energii i łączenia rynków energii elektrycznej;
- c) dane państwo lub terytorium trzecie przedłożyło Komisji plan działania zawierający harmonogram przyjęcia środków mających na celu spełnienie warunków określonych w lit. d) i e);
- d) dane państwo lub terytorium trzecie zobowiązało się do osiągnięcia neutralności klimatycznej do 2050 r. i w związku z tym oficjalnie sformułowało i przekazało Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu – w stosownych przypadkach – długoterminową strategię rozwoju niskoemisyjnego do 2050 r. dostosowaną do tego celu, oraz wprowadziło to zobowiązanie do swojego ustawodawstwa krajowego;

- e) dane państwo lub terytorium trzecie, podczas realizacji planu działania, o którym mowa w lit. c), wykazało znaczący postęp w dostosowywaniu przepisów krajowych do prawa Unii w zakresie działań w dziedzinie klimatu na podstawie tego planu działania, w tym w kierunku ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych na poziomie równoważnym z unijnym, przynajmniej w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej. Wdrożenie systemu handlu emisjami w odniesieniu do energii elektrycznej, o opłacie równoważnej z opłatą w ramach EU ETS, musi zostać zakończone do dnia 1 stycznia 2030 r.;
 - f) dane państwo lub terytorium trzecie wprowadziło skuteczny system zapobiegający pośredniemu przywozowi energii elektrycznej do Unii z innych państw trzecich niespełniających wymogów określonych w lit. a)–e).
8. Państwo lub terytorium trzecie spełniające warunki określone w ust. 7 lit. a)–f) zostaje wpisane do załącznika II część B i przedkłada dwa sprawozdania dotyczące spełnienia warunków zgodnie z ust. 7 lit. a)–f) – jedno przed dniem 1 lipca 2025 r., a drugie przed dniem 1 lipca 2029 r. Do dnia 31 grudnia 2025 r. i do dnia 31 grudnia 2029 r. Komisja ocenia, w szczególności na podstawie planu działania zgodnie z ust. 7 lit. c) i sprawozdań otrzymanych od danego państwa lub terytorium trzeciego, czy to państwo lub terytorium trzecie nadal spełnia warunki określone w ust. 7.
9. Państwo lub terytorium trzecie wymienione w załączniku II część B zostaje usunięte z tego wykazu:
- a) jeżeli Komisja ma powody, aby uznać, że to państwo lub terytorium nie wykazało wystarczających postępów w spełnianiu jednego z wymogów wymienionych w ust. 7 lit. a)–f) lub jeżeli podjęło ono działania niezgodne z celami określonymi w unijnych przepisach dotyczących klimatu i środowiska;

- b) jeżeli to państwo lub terytorium trzecie podjęło działania sprzeczne z jego celami w zakresie obniżenia emisyjności, takie jak udzielenie wsparcia publicznego na rzecz tworzenia nowych mocy wytwórczych, które emitują ponad 550 g CO₂ pochodzącego z paliw kopalnych na 1 kWh energii elektrycznej.
10. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 28, aby uzupełnić to rozporządzenie, określając wymogi i procedury dla państw lub terytoriów, które usunięto z wykazu w załączniku II część B, aby zapewnić stosowanie niniejszego rozporządzenia na ich terytoriach w odniesieniu do energii elektrycznej. Jeżeli w takich przypadkach łączenie rynków pozostaje niezgodne ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia, Komisja może podjąć decyzję o wyłączeniu tych państw lub terytoriów trzecich z łączenia rynków w Unii i wymagać alokacji zdolności przesyłowych typu explicit na granicy między Unią a danym państwem trzecim, tak aby możliwe było stosowanie CBAM.
11. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 28 w celu zmiany wykazów państw lub terytoriów trzecich określonych w załączniku II części A lub B poprzez dodanie lub usunięcie państwa lub terytorium trzeciego, w zależności od tego, czy w odniesieniu do tego państwa lub terytorium trzeciego zostały spełnione warunki określone w ust. 5, 7 lub 9.
12. Unia może zawierać umowy z państwami trzecimi w celu uwzględnienia obowiązujących w tych państwach mechanizmów ustalania opłat za emisję gazów cieplarnianych przy stosowaniu art. 9.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- (1) „towary” oznaczają towary wymienione w załączniku 1;
- (2) „gazy cieplarniane” oznaczają gazy cieplarniane określone w załączniku I w odniesieniu do poszczególnych towarów wymienionych w tym załączniku;
- (3) „emisje” oznaczają uwolnienie gazów cieplarnianych do powietrza w wyniku produkcji towarów;
- (4) „przywóz” oznacza dopuszczenie do obrotu, o którym mowa w art. 201 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- (5) „EU ETS” oznacza system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii w odniesieniu do rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE innych niż działalność lotnicza;
- (5a) „obszar celny” oznacza terytorium określone w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- (6) „państwo trzecie” oznacza państwo lub terytorium poza obszarem celnym Unii;
- (7) „szelf kontynentalny” oznacza szelf kontynentalny zgodnie z definicją zawartą w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza;
- (8) „wyłączna strefa ekonomiczna” oznacza wyłączną strefę ekonomiczną określoną w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, która została uznana przez państwo członkowskie za wyłączną strefę ekonomiczną zgodnie z tą konwencją;

- (8a) „wartość rzeczywista” oznacza wartość rzeczywistą towarów handlowych zdefiniowaną w art. 1 pkt 48 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/2446;
- (9) „łączenie rynków” oznacza przydział zdolności przesyłowych za pośrednictwem systemu unijnego, który jednocześnie dopasowuje zamówienia i przydziela międzyobszarowe zdolności przesyłowe zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) 2015/1222;
- (10) „alokacja zdolności przesyłowych typu explicit” oznacza przydział transgranicznych zdolności przesyłowych oddzielnie od obrotu energią elektryczną;
- (11) „właściwy organ” oznacza organ wyznaczony przez każde państwo członkowskie zgodnie z art. 11 niniejszego rozporządzenia;
- (12) „organy celne” oznaczają administracje celne państw członkowskich określone w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- (13) „importer” oznacza osobę składającą zgłoszenie celne o dopuszczenie towarów do obrotu we własnym imieniu i na własny rachunek albo – w przypadku gdy zgłoszenie celne jest składane przez pośredniego przedstawiciela celnego zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 – osobę, na rzecz której takie zgłoszenie jest składane;
- (13a) „zgłaszający” oznacza zgłaszającego zdefiniowanego w art. 5 pkt 15 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 składającego zgłoszenie celne do dopuszczenia towarów do obrotu we własnym imieniu lub osobę, w imieniu której takie zgłoszenie jest składane.
- (13b) „upoważniony zgłaszający CBAM” oznacza osobę upoważnioną przez właściwy organ zgodnie z art. 17;

- (14) „osoba” oznacza osobę fizyczną, osobę prawną lub stowarzyszenie osób nieposiadające osobowości prawnej, ale uznane – na mocy prawa unijnego lub krajowego – za mające zdolność do czynności prawnych;
- (14a) „osoba mająca siedzibę w państwie członkowskim” oznacza:
- a) w przypadku osoby fizycznej – każdą osobę, która ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim;
 - b) w przypadku osoby prawnej lub stowarzyszenia osób – każdą osobę, której siedziba statutowa, siedziba główna lub inna stała siedziba znajduje się w państwie członkowskim;
- (14b) „numer rejestracyjny i identyfikacyjny przedsiębiorcy” (numer EORI) oznacza numer nadany przez organ celny podczas rejestracji do celów celnych zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
- (15) „emisje bezpośrednie” oznaczają emisje z procesów produkcji towarów, w tym emisje z ogrzewania i chłodzenia wykorzystywanych w procesie produkcji niezależnie od miejsca produkcji energii cieplnej i chłodniczej, oraz z produkcji energii elektrycznej wytwarzanej w granicach instalacji produkującej towary;
- (16) „emisje wbudowane” oznaczają emisje bezpośrednie uwolnione podczas produkcji towarów, których wielkość oblicza się zgodnie z metodami określonymi w załączniku III;
- (17) „tona CO₂” oznacza jedną tonę metryczną dwutlenku węgla („CO₂”) lub ilość jakiegokolwiek innego gazu cieplarnianego wymienionego w załączniku I o równoważnym współczynniku globalnego ocieplenia;

- (18) „certyfikat CBAM” oznacza certyfikat w formacie elektronicznym odpowiadający jednej tonie emisji wbudowanych w towary;
- (19) „umorzenie” oznacza odliczenie certyfikatów CBAM od zadeklarowanych emisji wbudowanych w towary przywożone;
- (20) „procesy produkcji” oznaczają procesy chemiczne i fizyczne przeprowadzane w celu wyprodukowania towarów w instalacji;
- (21) „wartość domyślna” oznacza wartość obliczoną lub uzyskaną na podstawie danych wtórnych przedstawiających emisje wbudowane w towary;
- (22) „rzeczywiste emisje” oznaczają emisje obliczone na podstawie danych pierwotnych dotyczących procesów produkcji towarów;
- (23) „opłata za emisję gazów cieplarnianych” oznacza kwotę pieniężną płaconą w państwie trzecim w formie podatku lub uprawnień do emisji w ramach systemu handlu emisjami gazów cieplarnianych, obliczoną dla gazów cieplarnianych objętych takim środkiem i uwalnianych podczas produkcji towarów;
- (24) „instalacja” oznacza stacjonarną jednostkę techniczną, w której prowadzony jest proces produkcji;
- (25) „operator” oznacza każdą osobę, która obsługuje lub kontroluje instalację w państwie trzecim;

- (26) „krajowa jednostka akredytująca” oznacza krajową jednostkę akredytującą wyznaczoną przez każde państwo członkowskie zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- (27) „uprawnienie w ramach EU ETS” oznacza uprawnienie, o którym mowa w art. 3 lit. a) dyrektywy 2003/87/WE, w odniesieniu do rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do tej dyrektywy innych niż działalność lotnicza;
- (28) „emisje pośrednie” oznaczają emisje pochodzące z wytwarzania energii elektrycznej zużywanej w procesach produkcji towarów, z wyłączeniem energii elektrycznej wytwarzanej w granicach instalacji produkującej towary.

Rozdział II

Obowiązki i prawa upoważnionych zgłaszających CBAM

Rozdział 4

Przywóz towarów

Towary mogą być przywożone na obszar celny Unii wyłącznie przez upoważnionego zgłaszającego CBAM.

Artykuł 5

Wniosek o udzielenie upoważnienia

1. Każdy importer mający siedzibę w państwie członkowskim przed przywozem towarów na obszar celny Unii składa wniosek o przyznanie statusu upoważnionego zgłaszającego CBAM. Jeżeli taki importer korzysta z przedstawicielstwa pośredniego zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 i jeżeli pośredni przedstawiciel celny wyraża zgodę na działanie w charakterze upoważnionego zgłaszającego CBAM, wniosek składa taki pośredni przedstawiciel celny.
 - 1a. Jeżeli importer nie ma siedziby w państwie członkowskim, wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa pośredni przedstawiciel celny.
 - 1b. Wniosek taki składa się za pośrednictwem centralnego rejestru ustanowionego zgodnie z art. 14.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli zdolności przesyłowe na potrzeby przywozu energii elektrycznej są przydzielane w drodze alokacji zdolności przesyłowych typu explicit, osoba, której przydzielono zdolności przesyłowe na potrzeby przywozu i która dokonuje nominacji tych zdolności na potrzeby przywozu, jest do celów niniejszego rozporządzenia uważana za upoważnionego zgłaszającego CBAM w państwie członkowskim, w którym osoba ta zgłasza przywóz energii elektrycznej. Pomiaru przywozu dokonuje się na poszczególnych granicach w okresach nie dłuższych niż jedna godzina i nie jest możliwe odliczenie wywozu lub tranzytu w tej samej godzinie.

3. Wniosek o udzielenie upoważnienia zawiera następujące informacje na temat wnioskodawcy:
- a) imię i nazwisko/nazwę, adresy i dane kontaktowe;
 - b) numer EORI
 - c) wskazanie głównej działalności gospodarczej prowadzonej w Unii;
 - d) zaświadczenie organu podatkowego w państwie członkowskim, w którym wnioskodawca ma siedzibę, że na wnioskodawcy nie ciąży nieuregulowany nakaz odzyskania krajowych należności podatkowych;
 - e) oświadczenie, że wnioskodawca nie dopuścił się żadnych poważnych naruszeń ani nie dopuszczał się powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego, przepisów podatkowych i przepisów dotyczących nadużyć na rynku w ciągu pięciu lat poprzedzających rok złożenia wniosku, obejmujące również wskazanie, że nie był notowany za poważne przestępstwa związane z jego działalnością gospodarczą;
 - f) informacje niezbędne do wykazania finansowej i operacyjnej zdolności wnioskodawcy do wypełnienia jego obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz, jeżeli właściwy organ podjął taką decyzję na podstawie oceny ryzyka, dokumenty potwierdzające te informacje, takie jak rachunek zysków i strat oraz bilans za maksymalnie trzy ostatnie lata budżetowe, za które zamknięto rozliczenia;

- g) szacunkową wartość pieniężną i wielkość przywozu towarów na obszar celny Unii w podziale na rodzaje towarów, w roku kalendarzowym, w którym składany jest wniosek, oraz w następnym roku kalendarzowym;
 - h) w stosownych przypadkach – imiona i nazwiska oraz dane kontaktowe osób, w imieniu których działa wnioskodawca.
4. Wnioskodawca może w każdej chwili wycofać swój wniosek.
 5. Upoważniony zgłaszający CBAM niezwłocznie informuje właściwy organ o wszelkich zmianach w informacjach przekazanych na mocy ust. 3 niniejszego artykułu, które nastąpiły po przyjęciu decyzji o przyznaniu statusu upoważnionego zgłaszającego CBAM zgodnie z art. 17 i które mogą mieć wpływ na tę decyzję lub treść upoważnienia udzielonego na jej podstawie.
 6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych dotyczących standardowego formatu wniosku oraz procedur składania wniosków za pośrednictwem centralnego rejestru, procedur, których ma przestrzegać właściwy organ, i terminów rozpatrywania wniosków o udzielenie upoważnienia zgodnie z ust. 1 oraz zasad identyfikacji przez właściwy organ upoważnionych zgłaszających CBAM zgłaszających przywóz energii elektrycznej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

Artykuł 6
Deklaracja CBAM

1. Do dnia 31 maja każdego roku każdy upoważniony zgłaszający CBAM przedkłada właściwemu organowi deklarację CBAM za poprzedni rok kalendarzowy. Taką deklarację CBAM składa się za pośrednictwem centralnego rejestru ustanowionego zgodnie z art. 14.
2. Deklaracja CBAM zawiera następujące elementy:
 - a) całkowitą liczbę poszczególnych rodzajów towarów przywiezionych w poprzednim roku kalendarzowym, wyrażoną w megawatogodzinach w przypadku energii elektrycznej i w tonach w przypadku innych towarów;
 - b) całkowitą wielkość emisji wbudowanych w przypadku tych towarów, wyrażoną w tonach emisji ekwiwalentu dwutlenku węgla na megawatogodzinę energii elektrycznej lub – w przypadku innych towarów – w tonach emisji ekwiwalentu dwutlenku węgla na tonę każdego rodzaju towarów, obliczoną zgodnie z art. 7 i zweryfikowaną zgodnie z art. 8;
 - c) całkowitą liczbę certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia – odpowiadającą całkowitej wielkości emisji wbudowanych – o której mowa w ust. 2 lit. b), po dokonaniu redukcji z tytułu opłaty za emisję gazów cieplarnianych uiszczonej w państwie pochodzenia zgodnie z art. 9 oraz niezbędnego dostosowania, by pokazać zakres, w jakim uprawnienia w ramach EU ETS są przydzielane bezpłatnie zgodnie z art. 31.

3. W przypadku gdy przywożone są towary będące produktami przetworzonymi powstałymi w wyniku procedury uszlachetniania czynnego, o której mowa w art. 256 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, upoważniony zgłaszający CBAM zgłasza w deklaracji CBAM wielkość emisji wbudowanych w towary objęte procedurą uszlachetniania czynnego, które stały się przywożonymi towarami przetworzonymi, nawet jeżeli dane produkty przetworzone nie są wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Przepis ten ma również zastosowanie w przypadku, gdy produkty przetworzone uzyskane w wyniku procedury uszlachetniania czynnego są towarami powracającymi, o których mowa w art. 205 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.
4. W przypadku gdy towary przywożone wymienione w załączniku I są produktami przetworzonymi powstałymi w wyniku procedury uszlachetniania biernego, o której mowa w art. 259 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, upoważniony zgłaszający CBAM zgłasza w deklaracji CBAM wyłącznie emisje z procesu przetwarzania przeprowadzonego poza obszarem celnym Unii.
5. W przypadku gdy towary przywożone są towarami powracającymi, o których mowa w art. 203 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, upoważniony zgłaszający CBAM wykazuje oddzielnie w deklaracji CBAM „zero” w odniesieniu do całkowitej wielkości emisji wbudowanych odpowiadających tym towarom.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych dotyczących standardowego formatu, w tym szczegółowych informacji w podziale na instalacje, kraj pochodzenia i rodzaj towarów, które mają być zgłaszane, na poparcie sum, o których mowa w ust. 2, w szczególności w odniesieniu do emisji wbudowanych i uiszczonej opłaty za emisję gazów cieplarnianych, oraz procedury składania deklaracji CBAM za pośrednictwem centralnego rejestru, a także ustaleń dotyczących umarzania certyfikatów CBAM, o których mowa w ust. 2 lit. c), zgodnie z art. 22 ust. 1, w szczególności w odniesieniu do procesu i wyboru przez upoważnionego zgłaszającego CBAM certyfikatów, które mają zostać umorzone. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

Artykuł 7

Obliczanie emisji wbudowanych

1. Wielkość emisji wbudowanych związanych z towarami oblicza się zgodnie z metodami przedstawionymi w załączniku III.
2. Wielkość emisji wbudowanych związanych z towarami innymi niż energia elektryczna ustala się na podstawie rzeczywistych emisji zgodnie z metodami przedstawionymi w załączniku III pkt 2 i 3. W przypadku braku możliwości odpowiedniego ustalenia wielkości rzeczywistych emisji wielkość emisji wbudowanych ustala się przez odniesienie do wartości domyślnych zgodnie z metodami opisanymi w załączniku III pkt 4.1.
3. Wielkość emisji wbudowanych związanych z przywożoną energią elektryczną ustala się przez odniesienie do wartości domyślnych zgodnie z metodą określoną w załączniku III pkt 4.2, chyba że upoważniony zgłaszający CBAM wykaże, że spełnione są kryteria ustalania wielkości emisji wbudowanych na podstawie rzeczywistych emisji zgodnie z pkt 5 tego załącznika.

4. Upoważniony zgłaszający CBAM prowadzi rejestry informacji wymaganych do obliczenia emisji wbudowanych zgodnie z wymogami określonymi w załączniku IV. Rejestry te muszą być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić weryfikatorom akredytowanym zgodnie z art. 18 zweryfikowanie wielkości emisji wbudowanych zgodnie z art. 8 i załącznikiem V oraz aby umożliwić właściwemu organowi dokonanie przeglądu deklaracji CBAM zgodnie z art. 19 ust. 1.
5. Upoważniony zgłaszający CBAM przechowuje te rejestry informacji, o których mowa w ust. 4, w tym sprawozdanie weryfikatora, do końca czwartego roku po roku, w którym złożono lub w którym należało złożyć deklarację CBAM.
6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych dotyczących szczegółowych przepisów w odniesieniu do elementów metod obliczeniowych określonych w załączniku III, w tym w zakresie określania granic systemowych procesów produkcji, współczynników emisji, ustalanych dla konkretnych instalacji wartości rzeczywistych emisji i wartości domyślnych oraz ich stosowania w odniesieniu do poszczególnych towarów, a także określania metod zapewnienia wiarygodności danych, na podstawie których ustala się wartości domyślne, w tym poziomu szczegółowości i weryfikacji danych, a także dalszych specyfikacji towarów, które do celów art. III pkt 1 należy uznać za „towary proste” i „towary złożone”. W obiektywnie uzasadnionych przypadkach akty te przewidują możliwość dostosowania wartości domyślnych do poszczególnych obszarów, regionów lub państw w celu uwzględnienia szczególnych obiektywnych czynników mających wpływ na emisje, takich jak główne źródła energii lub procesy przemysłowe. Podstawę tych aktów wykonawczych stanowią obowiązujące przepisy w zakresie weryfikacji danych dotyczących emisji i działalności w odniesieniu do instalacji objętych dyrektywą 2003/87/WE, w szczególności rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/2067.
7. Akty wykonawcze, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

Artykuł 8

Weryfikacja emisji wbudowanych

1. Upoważniony zgłaszający CBAM zapewnia, aby całkowita wielkość emisji wbudowanych zadeklarowana w deklaracji CBAM złożonej zgodnie z art. 6 została zweryfikowana przez weryfikatora akredytowanego zgodnie z art. 18 w oparciu o zasady weryfikacji określone w załączniku V.
2. W przypadku emisji wbudowanych związanych z towarami wyprodukowanymi w zarejestrowanych instalacjach w państwie trzecim zgodnie z art. 10 upoważniony zgłaszający CBAM może podjąć decyzję o wykorzystaniu zweryfikowanych informacji ujawnionych mu zgodnie z art. 10 ust. 7 w celu wypełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 1.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych dotyczących zasad weryfikacji, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do możliwości odstąpienia od obowiązku wizyty weryfikatora w instalacji, w której produkowane są odnośne towary, oraz określenia progów pozwalających stwierdzić, czy nieprawidłowości lub niezgodności są istotne, a także w odniesieniu do dokumentacji uzupełniającej wymaganej do sporządzenia sprawozdania z weryfikacji, w tym jego formatu. Czyniąc to, Komisja dąży do zapewnienia spójności z procedurami określonymi w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2018/2067. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

Artykuł 9

Oплата za emisję gazów cieplarnianych uiszczana w państwie pochodzenia

1. W celu uwzględnienia opłaty za emisję gazów cieplarnianych uiszczanej w państwie pochodzenia w odniesieniu do zadeklarowanych emisji wbudowanych upoważniony zgłaszający CBAM może wystąpić w swojej deklaracji CBAM o zmniejszenie liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia. Opłata za emisję dwutlenku węgla może być brana pod uwagę wyłącznie w zakresie, w jakim została faktycznie uiszczona, z uwzględnieniem wszelkich rabatów lub wszelkich innych form rekompensaty dostępnych w kraju pochodzenia, które skutkowałyby obniżeniem tej opłaty.
2. Upoważniony zgłaszający CBAM prowadzi ewidencję dokumentacji wymaganej do wykazania, że zadeklarowane emisje wbudowane podlegały opłacie za emisję gazów cieplarnianych w kraju pochodzenia towarów, która została faktycznie uiszczona zgodnie z ust. 1. Upoważniony zgłaszający CBAM przechowuje w szczególności dowody dotyczące dostępnych rabatów lub wszelkich innych form rekompensaty, zwłaszcza odniesienia do odpowiednich przepisów tego państwa. Dokumentacja ta jest poświadczona przez osobę niezależną od upoważnionego zgłaszającego CBAM i niezależną od organów kraju pochodzenia. Upoważniony zgłaszający CBAM przechowuje również dowody faktycznego uiszczenia opłaty za emisję gazów cieplarnianych.
3. Upoważniony zgłaszający CBAM przechowuje rejestry, o których mowa w ust. 2, do końca czwartego roku po roku, w którym złożono lub w którym należało złożyć deklarację CBAM.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych dotyczących szczegółowych przepisów w zakresie przeliczania średniej rocznej opłaty za emisję gazów cieplarnianych faktycznie uiszczonej zgodnie z ust. 1 na odpowiednią redukcję liczby certyfikatów CBAM, które mają zostać umorzone, w tym przeliczania opłaty za emisję gazów cieplarnianych faktycznie uiszczonej w walucie obcej na euro po średnim rocznym kursie wymiany, dowodów wymaganych do faktycznego uiszczenia opłaty za emisję gazów cieplarnianych, przykładów odpowiednich rabatów lub innych form rekompensaty, o których mowa w ust. 1, oraz kwalifikacji niezależnej osoby, o której mowa w ust. 2, a także warunków służących ustaleniu niezależności. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

Artykuł 10

Rejestracja operatorów i instalacji w państwach trzecich

1. Na wniosek operatora instalacji znajdującej się w państwie trzecim Komisja rejestruje informacje dotyczące tego operatora i jego instalacji w centralnej bazie danych, o której mowa w art. 14a.
2. Wniosek o rejestrację, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące informacje, które mają zostać umieszczone w centralnej bazie danych po dokonaniu rejestracji:
 - a) nazwę/imię i nazwisko, adres i dane kontaktowe operatora;
 - b) położenie każdej instalacji, w tym pełny adres i współrzędne wyrażone jako długość i szerokość geograficzna z dokładnością do sześciu miejsc po przecinku;
 - c) wskazanie głównej działalności instalacji.

3. Komisja powiadamia operatora o rejestracji w centralnej bazie danych. Rejestracja jest ważna przez okres pięciu lat od daty powiadomienia o niej operatora instalacji.
4. Operator bezzwłocznie informuje Komisję o wszelkich zmianach w zakresie informacji, o których mowa w ust. 2, zaistniałych po dokonaniu rejestracji, a Komisja aktualizuje odpowiednie informacje.
5. Operator:
 - a) ustala wielkości emisji wbudowanych, obliczonych zgodnie z metodami określonymi w załączniku III, w podziale na rodzaje towarów produkowanych w instalacji, o której mowa w ust. 1;
 - b) zapewnia, aby emisje wbudowane, o których mowa w lit. a), zostały zweryfikowane zgodnie z zasadami weryfikacji określonymi w załączniku V przez weryfikatora akredytowanego zgodnie z art. 18;
 - c) przechowuje kopię sprawozdania z weryfikacji, a także prowadzenia rejestru informacji wymaganych do obliczenia wielkości emisji wbudowanych związanych z towarami zgodnie z wymogami zawartymi w załączniku IV przez cztery lata po przeprowadzeniu weryfikacji.
6. Rejestry, o których mowa w ust. 5 lit. c), muszą być wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić weryfikację emisji wbudowanych zgodnie z art. 8 i załącznikiem V oraz aby umożliwić wszelkiemu właściwemu organowi dokonanie, zgodnie z art. 19 ust. 1, przeglądu deklaracji CBAM złożonej przez upoważnionego zgłaszającego CBAM, któremu ujawniono odpowiednie informacje zgodnie z ust. 7.

7. Operator instalacji może ujawnić upoważnionemu zgłaszającemu CBAM informacje dotyczące weryfikacji emisji wbudowanych, o których mowa w ust. 5. Upoważniony zgłaszający CBAM jest uprawniony do skorzystania z ujawnionych mu informacji w celu wypełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 8.
8. Operator może w każdej chwili wystąpić o wyrejestrowanie go z bazy danych. Komisja, na taki wniosek i po powiadomieniu właściwych organów krajowych, wykreśla z centralnej bazy danych informacje dotyczące tego operatora i jego instalacji, pod warunkiem że informacje te nie są niezbędne do przeglądu złożonych deklaracji CBAM. Komisja może również, po umożliwieniu podmiotowi przedstawienia swojego stanowiska i po skonsultowaniu się z odpowiednimi właściwymi organami krajowymi, wyrejestrować informacje, jeżeli uzna, że informacje te nie są już dokładne. Komisja informuje właściwe organy państw członkowskich o takim wyrejestrowaniu.

Rozdział III

Właściwe organy

Artykuł 11

Właściwe organy

1. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwy organ do wypełniania obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia i powiadamia o tym fakcie Komisję.

Komisja udostępnia pozostałym państwom członkowskim wykaz wszystkich właściwych organów i publikuje tę informację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Właściwe organy wymieniają wszelkie informacje, które są niezbędne lub istotne dla wykonywania ich funkcji i obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 12

Komisja

Oprócz zadań, które Komisja wykonuje na mocy innych przepisów niniejszego rozporządzenia, wspiera ona właściwe organy w wypełnianiu ich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia i koordynuje ich działania poprzez wspieranie wymiany i wydawania wytycznych dotyczących najlepszych praktyk w tej dziedzinie oraz poprzez promowanie odpowiedniej wymiany informacji i współpracy między właściwymi organami oraz między właściwymi organami a Komisją.

Artykuł 13

Tajemnica zawodowa i ujawnianie informacji

1. Wszelkie informacje uzyskane przez właściwe organy lub Komisję podczas wykonywania przez nie swoich obowiązków, mające z natury charakter poufny lub dostarczone na zasadzie poufności, są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej. Właściwe organy lub Komisja nie ujawniają takich informacji bez wyraźnego pozwolenia osoby lub organu, które ich udzieliły, chyba że na mocy przepisów ustanowionych w prawie Unii lub prawie krajowym.
2. Właściwe organy i Komisja mogą jednak udostępniać takie informacje właściwym organom innych państw członkowskich, organom celnym, organom odpowiedzialnym za sankcje administracyjne lub karne, Komisji i Prokuraturze Europejskiej w celu zapewnienia przestrzegania przez dane osoby ich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia oraz stosowania przepisów prawa celnego. Takie wymieniane informacje są objęte tajemnicą zawodową i nie mogą zostać ujawnione jakiejkolwiek innej osobie ani jakiegokolwiek innemu organowi, chyba że na mocy przepisów ustanowionych w prawie Unii lub prawie krajowym.

Artykuł 14
Rejestr kontyngentów

1. Komisja ustanawia centralny rejestr upoważnionych zgłaszających CBAM w formie znormalizowanej elektronicznej bazy danych zawierającej dane dotyczące certyfikatów CBAM posiadanych przez tych upoważnionych zgłaszających CBAM. Komisja automatycznie udostępnia informacje zawarte w tym rejestrze organom celnym i właściwym organom państw członkowskich w czasie rzeczywistym.
2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, zawiera zestawienia wraz z informacjami na temat każdego upoważnionego zgłaszającego CBAM, w szczególności:
 - a) imię i nazwisko/nazwę oraz dane kontaktowe upoważnionego zgłaszającego CBAM;
 - b) numer EORI upoważnionego zgłaszającego CBAM;
 - c) numer rachunku CBAM;
 - d) liczbę, cenę sprzedaży, datę zakupu, datę umorzenia lub datę odkupu lub datę anulowania certyfikatów CBAM w odniesieniu do każdego upoważnionego zgłaszającego CBAM.
3. Informacje zawarte w rejestrze, o których mowa w ust. 2, są poufne.

Artykuł 14a

Centralna baza danych operatorów i instalacji w państwach trzecich

Komisja ustanawia publicznie dostępną centralną bazę danych zawierającą imiona i nazwiska/nazwy, adresy i dane kontaktowe operatorów instalacji oraz informacje na temat lokalizacji instalacji w państwach trzecich zgodnie z art. 10 ust. 2. Operator może odmówić publicznego udostępnienia swojego imienia i nazwiska lub swojej nazwy, adresu i danych kontaktowych.

Artykuł 15

Niezależny dziennik transakcji

1. Komisja prowadzi niezależny dziennik transakcji rejestrujący zakup certyfikatów CBAM, ich posiadanie, umorzenie, odkup i anulowanie.
2. Komisja przeprowadza oparte na analizie ryzyka kontrole transakcji zarejestrowanych w niezależnym dzienniku transakcji w celu zapewnienia, aby nie występowały żadne nieprawidłowości w zakresie nabywania, posiadania, umarzania, odkupu i anulowania certyfikatów CBAM.
3. Jeżeli w wyniku kontroli przeprowadzonych na podstawie ust. 2 stwierdzone zostaną nieprawidłowości, Komisja powiadamia właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego lub zainteresowanych państw członkowskich o konieczności przeprowadzenia dalszego dochodzenia w celu wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości.

Artykuł 16

Rachunki w centralnym rejestrze

1. Komisja nadaje każdemu upoważnionemu zgłaszającemu CBAM niepowtarzalny numer rachunku CBAM.
2. Każdy upoważniony zgłaszający CBAM uzyskuje dostęp do swojego rachunku w centralnym rejestrze.
3. Komisja uruchamia rachunek niezwłocznie po udzieleniu upoważnienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1, i powiadamia o tym fakcie upoważnionego zgłaszającego CBAM.
4. Jeżeli upoważniony zgłaszający CBAM zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej lub jego upoważnienie zostało cofnięte, Komisja zamyka rachunek tego upoważnionego zgłaszającego CBAM, pod warunkiem że upoważniony zgłaszający CBAM wypełnił wszystkie swoje obowiązki wynikające z niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 17

Zezwolenie

0. W przypadku złożenia wniosku o przyznanie statusu upoważnionego zgłaszającego CBAM zgodnie z art. 5 ust. 1, właściwy organ w państwie członkowskim, w którym wnioskodawca ma siedzibę, przyznaje status upoważnionego zgłaszającego CBAM, jeżeli spełnione są kryteria określone w ust. 1. Status upoważnionego zgłaszającego CBAM jest uznawany we wszystkich państwach członkowskich.
1. Kryteria przyznawania statusu upoważnionego zgłaszającego CBAM są następujące:
 - a) wnioskodawca nie dopuścił się poważnego naruszenia ani nie dopuszczał się powtarzających się naruszeń przepisów prawa celnego, przepisów podatkowych, przepisów dotyczących nadużyć na rynku i zasad dotyczących CBAM, a w szczególności nie był notowany za poważne przestępstwa związane z jego działalnością gospodarczą w ciągu pięciu lat poprzedzających rok złożenia wniosku;
 - b) wnioskodawca wykazuje zdolność finansową i operacyjną do wypełnienia zobowiązań wynikających z niniejszego rozporządzenia;
 - c) wnioskodawca ma siedzibę w państwie członkowskim; oraz
 - d) wnioskodawcy nadano numer EORI zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.
2. Jeżeli właściwy organ uzna, że warunki wymienione w ust. 1 nie są spełnione, lub jeżeli wnioskodawca nie przedstawił informacji wymienionych w art. 5 ust. 3, odmawia się udzielenia statusu upoważnionego zgłaszającego CBAM. Decyzja taka zawiera uzasadnienie odmowy oraz informację o możliwości odwołania się.
3. (skreślono)

4. Decyzja właściwego organu przyznająca status upoważnionego zgłaszającego CBAM jest rejestrowana w centralnym rejestrze i zawiera następujące informacje:
 - a) imię i nazwisko/nazwę oraz adres upoważnionego zgłaszającego CBAM;
 - b) numer EORI upoważnionego zgłaszającego CBAM;
 - c) numer rachunku CBAM nadany mu zgodnie z art. 16 ust. 1.
5. (skreślono)
6. By spełnić kryteria określone w ust. 1 lit. b), właściwy organ wymaga przedłożenia gwarancji, jeżeli wnioskodawca nie prowadził działalności gospodarczej przez okres dwóch lat obrotowych poprzedzających rok, w którym złożył wniosek zgodnie z art. 5 ust. 1. Właściwy organ ustala kwotę takiej gwarancji na kwotę obliczoną jako wartość certyfikatów CBAM, które upoważniony zgłaszający CBAM musiałby przekazać do umorzenia zgodnie z art. 22, w odniesieniu do przywozu towarów zgłoszonego zgodnie z art. 5 ust. 3 lit. g). Gwarancja jest składana w formie gwarancji bankowej, płatnej na pierwsze żądanie, przez instytucję finansową prowadzącą działalność w Unii lub w formie innej gwarancji zapewniającej równoważne zabezpieczenie.
7. Jeżeli właściwy organ stwierdzi, że złożona gwarancja nie zapewnia pokrycia kwoty zobowiązań upoważnionego zgłaszającego CBAM w zakresie CBAM lub nie jest wystarczająca, by zapewnić jej pokrycie, żąda od upoważnionego zgłaszającego CBAM, by albo złożył dodatkową gwarancję, albo zastąpił pierwotną gwarancję nową gwarancją, przy czym to upoważniony zgłaszający CBAM wybiera, który z tych sposobów zastosuje.
8. Właściwy organ zwalnia gwarancję niezwłocznie po dniu 31 maja drugiego roku, w którym upoważniony zgłaszający CBAM przekazał do umorzenia certyfikaty CBAM zgodnie z art. 22.

9. Właściwy organ cofa status upoważnionego zgłaszającego CBAM na wniosek zgłaszającego. Właściwy organ cofa również status upoważnionego zgłaszającego CBAM, jeżeli upoważniony zgłaszający CBAM przestał spełniać kryteria określone w ust. 1 lub 7 niniejszego artykułu lub dopuścił się poważnych lub powtarzających się naruszeń obowiązku przekazania certyfikatów CBAM do umorzenia, o którym mowa w art. 22 ust. 1, lub obowiązku zapewnienia wystarczającej liczby certyfikatów CBAM na jego rachunku w centralnym rejestrze na koniec każdego kwartału, o którym mowa w art. 22 ust. 2. Przed cofnięciem statusu upoważnionego zgłaszającego CBAM właściwy organ zapewnia upoważnionemu zgłaszającemu CBAM możliwość bycia wysłuchanym. Każda decyzja o odwołaniu zawiera uzasadnienie oraz informację o prawie do odwołania.
10. Właściwy organ rejestruje w centralnym rejestrze informacje o wnioskodawcach, których wniosek o przyznanie statusu upoważnionego zgłaszającego CBAM został odrzucony zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i których status upoważnionych zgłaszających CBAM został cofnięty zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu.
11. Komisja przyjmuje, w drodze aktów wykonawczych, szczegółowe przepisy dotyczące stosowania kryteriów, o których mowa w ust. 1, w tym kryterium niedopuszczenia się poważnych lub powtarzających się naruszeń, o których mowa w ust. 1 lit. a), oraz stosowania gwarancji, o której mowa w ust. 6–8; dotyczące stosowania kryteriów poważnych lub powtarzających się naruszeń, o których mowa w ust. 9; oraz dotyczące konsekwencji cofnięcia statusu upoważnionego zgłaszającego CBAM. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

Artykuł 18

Akredytacja weryfikatorów

1. Każdą osobę akredytowaną zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/2067 w odniesieniu do odpowiednich rodzajów działań uznaje się na mocy niniejszego rozporządzenia za akredytowanego weryfikatora. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu określenia odpowiednich rodzajów działań poprzez zapewnienie dostosowania kwalifikacji akredytowanego weryfikatora niezbędnych do przeprowadzania weryfikacji na podstawie niniejszego rozporządzenia z odpowiednim rodzajem działań wymienionym w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/2067 i wskazanym w certyfikacie akredytacji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.
2. W uzupełnieniu ust. 1 krajowa jednostka akredytująca może, na wniosek, akredytować osobę ustanowioną w Unii jako weryfikatora na mocy niniejszego rozporządzenia, gdy uzna, na podstawie przedstawionej dokumentacji, że taka osoba jest w stanie stosować zasady weryfikacji, o których mowa w załączniku V, w celu wykonywania ustanowionych w art. 8 i 10 obowiązków w zakresie kontroli emisji wbudowanych.
3. Aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie, precyzując warunki przyznawania akredytacji, o której mowa w ust. 2, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 28, określających warunki kontroli prowadzonej przez akredytowanych weryfikatorów oraz nadzoru nad nimi, cofnięcia akredytacji oraz wzajemnego uznawania i wzajemnej oceny jednostek akredytujących.

Artykuł 19

Przegląd deklaracji CBAM

1. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym upoważniony zgłaszający CBAM ma siedzibę, może dokonać przeglądu deklaracji CBAM w okresie kończącym się w czwartym roku po roku, w którym należało złożyć daną deklarację. Przegląd może polegać na sprawdzeniu informacji podanych w deklaracji CBAM na podstawie informacji przekazanych przez organy celne zgodnie z art. 25 ust. 2 oraz innych odpowiednich dowodów, a także na podstawie ewentualnego audytu, który zostanie uznany za konieczny, w tym w siedzibie upoważnionego zgłaszającego CBAM.
 - 1a. Bez uszczerbku dla ust. 1 Komisja okresowo określa szczególne czynniki ryzyka i punkty wymagające szczególnej uwagi właściwych organów, na podstawie analizy ryzyka związanego z wdrażaniem CBAM na szczeblu UE, biorąc pod uwagę informacje zawarte w centralnym rejestrze, dane przekazane przez organy celne oraz inne istotne źródła informacji, w tym kontrole i weryfikacje, o których mowa w art. 15 ust. 2 i art. 25 ust. 3. Komisja ułatwia również wymianę informacji z właściwymi organami na temat oszukańczych działań i stosowania kar wobec upoważnionych zgłaszających CBAM.
2. W przypadku gdy upoważniony zgłaszający CBAM nie złoży deklaracji CBAM zgodnie z art. 6, Komisja ocenia zobowiązania w zakresie CBAM tego upoważnionego zgłaszającego CBAM na podstawie posiadanych informacji i oblicza całkowitą liczbę certyfikatów CBAM należnych najpóźniej do dnia 31 grudnia roku następującego po roku, w którym należało złożyć deklarację CBAM. Komisja przekazuje te informacje państwu członkowskiemu, w którym upoważniony zgłaszający CBAM ma siedzibę.

3. Jeżeli właściwy organ ustali, że zadeklarowana liczba certyfikatów CBAM, które mają zostać przekazane do umorzenia, jest nieprawidłowa lub że nie złożono żadnej deklaracji CBAM zgodnie z ust. 6, określa on liczbę certyfikatów CBAM należnych od upoważnionego zgłaszającego CBAM. Właściwy organ powiadamia upoważnionego zgłaszającego CBAM o tej określonej liczbie i wzywa go do przekazania do umorzenia dodatkowych certyfikatów CBAM w terminie jednego miesiąca. Taka decyzja zawiera uzasadnienie oraz informację o prawie do odwołania.
4. (skreślono)
5. W przypadku gdy właściwy organ ustali, że liczba umorzonych certyfikatów CBAM przekracza liczbę należnych certyfikatów, właściwy organ niezwłocznie informuje o tym Komisję. Certyfikaty CBAM umorzone w nadmiarze zostają odkupione zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. 23.

Rozdział IV

Certyfikaty CBAM

Artykuł 20

Sprzedż certyfikatów CBAM

0. Państwa członkowskie sprzedaję certyfikaty CBAM upoważnionym zgłaszającym CBAM mającym siedzibę w ich państwie członkowskim. W tym celu certyfikaty CBAM są sprzedawane na centralnej wspólnej platformie utworzonej przez Komisję w wyniku wspólnego postępowania o udzielenie zamówienia przez Komisję i państwa członkowskie i zarządzanej przez Komisję. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 28 w celu dalszego określenia terminów, aspektów administracyjnych i innych aspektów sprzedaży i odkupu certyfikatów CBAM, by zapewnić spójność z procedurami określonymi w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1031/2010.
1. Certyfikaty CBAM sprzedaje się upoważnionym zgłaszającym CBAM po cenie obliczonej zgodnie z art. 21.
2. Komisja zapewnia, aby każdemu certyfikatowi CBAM nadano jednostkowy numer identyfikacyjny w momencie utworzenia certyfikatu, i rejestruje taki jednostkowy numer identyfikacyjny, cenę i datę sprzedaży certyfikatu w centralnym rejestrze na rachunku upoważnionego zgłaszającego CBAM dokonującego zakupu tego certyfikatu.

Artykuł 21

Cena certyfikatów CBAM

1. Komisja oblicza cenę certyfikatów CBAM jako średnią cen zamknięcia uprawnień w ramach EU ETS na wspólnej platformie aukcyjnej zgodnie z procedurami określonymi w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1031/2010²⁴ w odniesieniu do każdego tygodnia kalendarzowego. W odniesieniu do tygodni kalendarzowych, w których na wspólnej platformie aukcyjnej nie zaplanowano żadnych aukcji, cena certyfikatów CBAM jest równa średniej cen zamknięcia uprawnień w ramach EU ETS w ostatnim tygodniu, w którym na wspólnej platformie aukcyjnej odbywały się aukcje.
2. Komisja publikuje tę średnią cenę w pierwszym dniu roboczym kolejnego tygodnia kalendarzowego, a cenę tę stosuje się od dnia roboczego następującego po pierwszym dniu roboczym kolejnego tygodnia kalendarzowego.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych w celu bardziej szczegółowego określenia metody obliczania średniej ceny certyfikatów CBAM oraz praktycznych ustaleń dotyczących publikacji tej ceny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

²⁴ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1031/2010 z dnia 12 listopada 2010 r. w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE (Dz.U. L 302 z 18.11.2010, s. 1).

Artykuł 22

Przekazanie certyfikatów CBAM do umorzenia

1. Do dnia 31 maja każdego roku upoważniony zgłaszający CBAM przekazuje Komisji do umorzenia certyfikaty CBAM w liczbie odpowiadającej emisjom wbudowanym zadeklarowanym zgodnie z art. 6 ust. 2 lit. c) i zweryfikowanym zgodnie z art. 8 za rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym dokonuje się umorzenia. Do tego celu upoważniony zgłaszający CBAM zapewnia, aby na jego rachunku w centralnym rejestrze była dostępna wymagana liczba certyfikatów CBAM. Komisja anuluje te certyfikaty CBAM.
2. Upoważniony zgłaszający CBAM zapewnia, aby liczba certyfikatów CBAM na jego rachunku w centralnym rejestrze na koniec każdego kwartału odpowiadała co najmniej 80 % emisji wbudowanych, których wielkość określa się na podstawie wartości domyślnych z zastosowaniem metod określonych w załączniku III, z uwzględnieniem wszystkich towarów przywiezionych przez niego od początku roku kalendarzowego.
3. Jeżeli Komisja stwierdzi, że liczba certyfikatów CBAM na rachunku upoważnionego zgłaszającego CBAM nie jest zgodna z liczbą wynikającą z obowiązków określonych w ust. 2, powiadamia upoważnionego zgłaszającego CBAM za pośrednictwem centralnego rejestru o potrzebie zapewnienia wystarczającej liczby certyfikatów CBAM na jego rachunku w terminie jednego miesiąca. Komisja przekazuje także te informacje właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym upoważniony zgłaszający CBAM ma siedzibę.
4. (skreślono)

Artykuł 23

Odkup certyfikatów CBAM

1. Na wniosek upoważnionego zgłaszającego CBAM nadwyżki certyfikatów CBAM pozostające na rachunku zgłaszającego w centralnym rejestrze po umorzeniu certyfikatów zgodnie z art. 22 są odkupywane przez państwo członkowskie, gdzie upoważniony zgłaszający CBAM ma siedzibę. W tym celu Komisja nabywa takie certyfikaty za pośrednictwem wspólnej centralnej platformy, o której mowa w art. 20, w imieniu państwa członkowskiego, w którym upoważniony zgłaszający CBAM ma siedzibę. Wniosek o odkup przedstawia się do dnia 30 czerwca każdego roku, w którym certyfikaty CBAM przekazano do umorzenia.
2. Liczbę certyfikatów podlegających odkupowi, o których mowa w ust. 1, ogranicza się do jednej trzeciej całkowitej liczby certyfikatów CBAM zakupionych przez upoważnionego zgłaszającego CBAM w poprzednim roku kalendarzowym.
3. Cena odkupu każdego certyfikatu CBAM jest równa cenie uiszczonej przez upoważnionego zgłaszającego CBAM za dany certyfikat w czasie zakupu.

Artykuł 24

Anulowanie certyfikatów CBAM

Do dnia 30 czerwca każdego roku Komisja anuluje wszelkie certyfikaty CBAM, które zakupiono w roku przed poprzednim rokiem kalendarzowym i które pozostają w centralnym rejestrze na rachunku upoważnionego zgłaszającego CBAM. Te certyfikaty CBAM anuluje się bez żadnej rekompensaty.

Rozdział V

Organy celne

Artykuł 25

Przepisy mające zastosowanie do przywozu towarów

1. Organy celne nie zezwalają na przywóz towarów przez żadną inną osobę niż upoważniony zgłaszający CBAM.
2. Organy celne okresowo i w sposób zautomatyzowany, za pomocą mechanizmu nadzoru ustanowionego na podstawie art. 56 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, przekazują Komisji informacje na temat towarów zgłoszonych do celów przywozu – które to informacje obejmują numer EORI i numer rachunku CBAM upoważnionego zgłaszającego CBAM, ośmiocyfrowy kod CN towarów, ilość, państwo pochodzenia, datę deklaracji i procedurę celną.
 - 2a. Komisja przekazuje informacje, o których mowa w ust. 2, właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym upoważniony zgłaszający CBAM ma siedzibę.
3. (skreślono)
4. Organy celne mogą właściwemu organowi państwa członkowskiego, który przyznał status upoważnionego zgłaszającego CBAM, przekazać zgodnie z art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 informacje poufne uzyskane przez organy celne podczas wykonywania przez nie swoich obowiązków lub dostarczone na zasadzie poufności organom celnym.
5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych określających informacje, harmonogram i środki przekazywania tych informacji na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

Rozdział VI

Wykonanie

Artykuł 26

Kary

1. Upoważniony zgłaszający CBAM, który do dnia 31 maja każdego roku nie przekaze do umorzenia certyfikatów CBAM w liczbie odpowiadającej emisjom wbudowanym w towary przywiezione w poprzednim roku, podlega karze pieniężnej. Kara taka odpowiada karze za przekroczenie emisji określonej w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE i powiększonej zgodnie z art. 16 ust. 4 tej dyrektywy, mającej zastosowanie w roku przywozu towarów, i ma zastosowanie do każdego certyfikatu CBAM, którego upoważniony zgłaszający CBAM nie przekazał do umorzenia.
2. Jeżeli osoba inna niż upoważniony zgłaszający CBAM wprowadza towary na obszar celny Unii bez wypełnienia obowiązków na mocy niniejszego rozporządzenia, podlega karze pieniężnej. Kara ta, w zależności od czasu trwania, wagi i zakresu takiej niezgodności, wynosi trzykrotność do pięciokrotności kary, o której mowa w ust. 1, mającej zastosowanie w roku wprowadzenia towarów, w odniesieniu do każdego certyfikatu CBAM, którego dana osoba nie przekazała do umorzenia.
3. Uiszczenie kary nie zwalnia upoważnionego zgłaszającego CBAM z obowiązku przekazania do umorzenia pozostałej liczby certyfikatów CBAM określonej zgodnie z art. 19 ust. 3.

4. Jeżeli właściwy organ stwierdzi, w tym na podstawie przeglądu deklaracji CBAM, o których mowa w art. 19, że upoważniony zgłaszający CBAM nie spełnił obowiązku umorzenia certyfikatów CBAM określonego w ust. 1 lub że dana osoba wprowadziła towary na obszar celny Unii bez przekazania certyfikatów CBAM do umorzenia na podstawie niniejszego rozporządzenia, jak określono w ust. 2, właściwy organ nakłada karę na podstawie ust. 1 lub 2, stosownie do przypadku. W tym celu właściwy organ powiadamia upoważnionego zgłaszającego CBAM lub, w przypadku gdy zastosowanie ma ust. 2, daną osobę:
- a) o tym, że właściwy organ uznał, iż ten upoważniony zgłaszający CBAM lub dana osoba nie dopełnili obowiązku przekazania do umorzenia certyfikatów CBAM za dany rok;
 - b) o powodach sformułowania takiego wniosku;
 - c) o kwocie kary nałożonej na danego upoważnionego zgłaszającego CBAM lub daną osobę;
 - d) o dacie, od której kara zostaje nałożona;
 - e) o czynnościach, jakie upoważniony zgłaszający CBAM lub osoba, o której mowa w ust. 2, mają podjąć w celu zapłaty kary; oraz
 - f) o prawie danego upoważnionego zgłaszającego CBAM lub danej osoby do odwołania się na podstawie przepisów krajowych.
5. W przypadku gdy kara nie została zapłacona w wyznaczonym terminie, właściwy organ zabezpiecza zapłatę tej kwoty wszelkimi środkami, jakimi dysponuje na mocy prawa danego państwa członkowskiego.

Artykuł 27

Obchodzenie przepisów

1. Komisja podejmuje działania zgodnie z niniejszym artykułem, w oparciu o odpowiednie i obiektywne dane, by przeciwdziałać praktykom obchodzenia przepisów niniejszego rozporządzenia.
2. Obchodzenie przepisów definiuje się jako zmianę struktury handlu towarami przywożonymi, która wynika z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, innych niż unikanie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia. Taka praktyka, proces lub prace obejmują:
 - a) nieznaczną modyfikację danych towarów w celu objęcia ich kodami CN, które nie są wymienione w załączniku I, pod warunkiem że modyfikacja nie zmienia ich zasadniczych właściwości; lub
 - b) sztuczny podział przesyłek na dostawy, których wartość rzeczywista nie przekracza łącznie 150 EUR w celu uniknięcia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia.
3. Komisja stale monitoruje wszelkie znaczne zmiany struktury handlu towarami i produktami nieznacznie zmodyfikowanymi na szczeblu unijnym.
4. Państwo członkowskie lub każda strona odczuwająca skutki obchodzenia przepisów opisanych w ust. 2 lub odnosząca korzyści w związku z takim obchodzeniem może powiadomić Komisję o tej sytuacji, w szczególności jeżeli – w dwumiesięcznym okresie w porównaniu do analogicznego okresu w poprzednim roku – odnotuje znaczny spadek wielkości przywozu towarów wymienionych w załączniku I i wzrost wielkości przywozu produktów nieznacznie zmodyfikowanych, które nie są wymienione w załączniku I. W powiadomieniu podaje się uzasadnienie jego złożenia oraz – w stosownych przypadkach – odpowiednie dane i statystyki dotyczące towarów i produktów, o których mowa w ust. 2.

5. Jeżeli Komisja – biorąc pod uwagę odpowiednie dane, sprawozdania i statystyki, w tym przekazane przez organy celne państw członkowskich – ma wystarczające powody, aby sądzić, że w co najmniej jednym państwie członkowskim występują okoliczności, o których mowa w ust. 2 lit. a), i są zgodne z ustanowionym wzorem, wówczas jest ona upoważniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 28, by zmienić załącznik I przez dodanie odpowiednich, nieznacznie zmodyfikowanych produktów, o których mowa w ust. 2 lit. a), do celów przeciwdziałania obchodzeniu przepisów.

Rozdział VII

Wykonywanie przekazanych uprawnień i procedura komitetowa

Artykuł 28

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 10, art. 2 ust. 11, art. 18 ust. 3, art. 20 ust. 0 i art. 27 ust. 5, powierza się Komisji na okres pięciu lat od 1 stycznia 2025 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na kolejne, takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 2 ust. 10, art. 2 ust. 11, art. 18 ust. 3, art. 20 ust. 0 i art. 27 ust. 5, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę.

4. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
5. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
6. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
7. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 2 ust. 10, art. 2 ust. 11, art. 18 ust. 3, art. 20 ust. 0 i art. 27 ust. 5 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 29

Wykonywanie uprawnień wykonawczych przez Komisję

1. Komisję wspomaga Komitet ds. CBAM. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Rozdział VIII

Sprawozdawczość i przegląd

Artykuł 30

Przeгляд i sprawozdawczość prowadzone przez Komisję

1. Komisja gromadzi informacje niezbędne do jak najszybszego rozszerzenia zakresu niniejszego rozporządzenia na emisje pośrednie, towary znajdujące się dalej w łańcuchu wartości oraz towary inne niż wymienione w załączniku I.
2. Przed dniem 1 stycznia 2026 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie dotyczy w szczególności kwestii dalszego rozszerzenia zakresu emisji wbudowanych na emisje pośrednie, towary znajdujące się dalej w łańcuchu wartości i towary narażone na ryzyko ucieczki emisji inne niż towary już objęte niniejszym rozporządzeniem. Sprawozdanie zawiera ocenę wpływu mechanizmu na ucieczkę emisji, w tym w odniesieniu do wywozu. Sprawozdanie zawiera ocenę możliwości rozszerzenia w przyszłości zakresu emisji wbudowanych o emisje związane z usługami transportowymi i usługi, w przypadku których może występować ryzyko ucieczki emisji. Sprawozdanie obejmuje także ocenę systemu zarządzania, w tym kosztów administracyjnych praktyk obchodzenia przepisów, stosowania art. 2 ust. 2 lit. a) niniejszego rozporządzenia oraz wpływu mechanizmu na sektory nim objęte i na sektory niższego szczebla stosujące ich towary jako czynniki produkcji, na handel międzynarodowy, w tym na wykorzystywanie zasobów, oraz na kraje najsłabiej rozwinięte. Zawiera również ocenę możliwości opracowania metod obliczania emisji wbudowanych w oparciu o metody odnoszące się do śladu środowiskowego.

3. Sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 2, towarzyszy, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy, w szczególności w celu jak najszybszego rozszerzenia zakresu niniejszego rozporządzenia na emisje pośrednie i towary znajdujące się dalej w łańcuchu wartości.
4. Do dnia 1 stycznia 2028 r., a następnie co dwa lata, Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie zawiera ocenę wpływu mechanizmu na ucieczkę emisji, w tym w odniesieniu do wywozu, na sektory objęte mechanizmem oraz, w stosownych przypadkach, na sektory niższego szczebla stosujące ich towary jako czynniki produkcji, na rynek wewnętrzny, skutki gospodarcze i terytorialne w całej UE, inflację i cenę towarów, na handel międzynarodowy, w tym na wykorzystywanie zasobów, oraz na kraje najslabiej rozwinięte. Sprawozdanie zawiera również ocenę systemu zarządzania oraz zakresu stosowania rozporządzenia. Obejmuje ono także ocenę praktyk obchodzenia środków, stosowania art. 2 ust. 2a niniejszego rozporządzenia, wyników dochodzeń i zastosowanych kar. Sprawozdanie zawiera również zagregowane informacje na temat intensywności emisji w podziale na kraje pochodzenia w odniesieniu do różnych produktów wymienionych w załączniku I. W stosownych przypadkach do sprawozdań tych dołącza się wniosek ustawodawczy.

Rozdział IX

Koordinacja z przydzielaniem bezpłatnych uprawnień w ramach EU ETS

Artykuł 31

Przydział bezpłatnych uprawnień w ramach EU ETS a obowiązek przekazania do umorzenia certyfikatów CBAM

1. Certyfikaty CBAM przekazane do umorzenia zgodnie z art. 22 podlegają korekcie odzwierciedlającej stopień, w jakim uprawnienia w ramach EU ETS są przydzielane bezpłatnie zgodnie z art. 10a dyrektywy 2003/87/WE instalacjom służącym do produkcji, na terytorium Unii, towarów wymienionych w załączniku I.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych określających szczegółowe zasady obliczania korekty, o której mowa w ust. 1. Takie szczegółowe zasady opracowuje się poprzez odniesienie do zasad stosowanych w EU ETS w odniesieniu do przydziału bezpłatnych uprawnień instalacjom produkującym, na terytorium Unii, towary wymienione w załączniku I, z uwzględnieniem różnych wskaźników stosowanych w EU ETS do przydziału bezpłatnych uprawnień w celu połączenia ich w odpowiednie wartości dla danych towarów oraz z uwzględnieniem odpowiednich materiałów wsadowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

Rozdział X

Przepisy przejściowe

Artykuł 32

Okres przejściowy

W okresie przejściowym od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2025 r. obowiązki zgłaszającego wynikające z niniejszego rozporządzenia ograniczają się do obowiązków sprawozdawczych określonych w art. 33–35. Jeżeli taki importer ma siedzibę w państwie członkowskim i korzysta z przedstawicielstwa pośredniego zgodnie z art. 18 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, a pośredni przedstawiciel celny wyrazi na to zgodę, obowiązki sprawozdawcze mają zastosowanie do takiego pośredniego przedstawiciela celnego. Jeżeli importer nie ma siedziby w państwie członkowskim, obowiązki sprawozdawcze spoczywają na pośrednim przedstawicielu celnym.

Artykuł 33

Przywóz towarów

1. (skreślono)
2. Organy celne informują zgłaszającego o obowiązku sprawozdawczym, o którym mowa w art. 35, najpóźniej w momencie dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu.
3. Organy celne okresowo i w sposób zautomatyzowany, za pomocą mechanizmu nadzoru ustanowionego na podstawie art. 56 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, przekazują Komisji informacje dotyczące towarów przywożonych, w tym produktów przetworzonych powstałych w wyniku procedury uszlachetniania biernego. Takie informacje obejmują numer EORI zgłaszającego i importera, ośmiocyfrowy kod CN, ilość, państwo pochodzenia, zgłaszającego, datę deklaracji i procedurę celną.

4. Komisja przekazuje informacje, o których mowa w ust. 3, właściwym organom państwa członkowskiego, w którym zgłaszający – a w stosownych przypadkach importer – ma siedzibę.

Artykuł 34

Obowiązek sprawozdawczy w przypadku określonych procedur celnych

1. W przypadku gdy przywożone są towary będące produktami przetworzonymi powstałymi w wyniku procedury uszlachetniania czynnego, o której mowa w art. 256 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, obowiązek zgłaszania, o którym mowa w art. 35 ust. 1, obejmuje informacje o towarach objętych procedurą uszlachetniania czynnego, które stały się przywozonymi towarami przetworzonymi, nawet jeżeli dane produkty przetworzone nie są wymienione w załączniku I do niniejszego rozporządzenia. Przepis ten ma również zastosowanie w przypadku, gdy produkty przetworzone uzyskane w wyniku procedury uszlachetniania czynnego są towarami powracającymi, o których mowa w art. 205 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.
2. Obowiązek zgłaszania, o którym mowa w art. 35 ust. 1, nie dotyczy przywozu:
 - a) produktów przetworzonych powstałych w wyniku procedury uszlachetniania biernego, o której mowa w art. 259 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;
 - b) towarów kwalifikujących się jako towary powracające zgodnie z art. 203 rozporządzenia (UE) nr 952/2013.

Artykuł 35
Obowiązek zgłaszania

1. Każdy importer, który dokonał przywozu towarów, w danym kwartale roku kalendarzowego przedkłada Komisji sprawozdanie za ten kwartał („sprawozdanie CBAM”) zawierające informacje o towarach przywiezionych w tym kwartale, nie później niż jeden miesiąc po zakończeniu każdego kwartału.
2. Sprawozdanie CBAM zawiera następujące informacje:
 - a) całkowitą ilość każdego rodzaju towarów, wyrażoną w megawatogodzinach w przypadku energii elektrycznej i w tonach w przypadku innych towarów, określoną dla każdej instalacji wytwarzającej towary w państwie pochodzenia;
 - b) rzeczywistą całkowitą wielkość emisji wbudowanych, wyrażoną w tonach emisji ekwiwalentu CO₂ na megawatogodzinę energii elektrycznej lub – w przypadku innych towarów – w tonach emisji ekwiwalentu CO₂ na tonę każdego rodzaju towarów, obliczoną zgodnie z metodą określoną w załączniku III;
 - c) całkowite emisje pośrednie, wyrażone zgodnie z metodą określoną w akcie wykonawczym, o którym mowa w ust. 6;
 - d) opłatę za emisję gazów cieplarnianych należną w państwie pochodzenia za emisje wbudowane w towary przywożone, z uwzględnieniem odpowiednich rabatów lub innych form rekompensaty.
4. Komisja okresowo przekazuje właściwym organom wykaz importerów mających siedzibę w ich państwie członkowskim, w odniesieniu do których ma powody sądzić, że nie dopełnili obowiązku przedłożenia sprawozdania CBAM określonego w ust. 1, wraz z odpowiednimi uzasadnieniami.

5. Jeżeli właściwy organ stwierdzi, w tym na podstawie informacji dostarczonych przez Komisję zgodnie z poprzednim ustępem, że importer nie dopełnił obowiązku przedłożenia sprawozdania CBAM, o którym mowa w ust. 1, nakłada na importera skuteczną, proporcjonalną i odstrasżającą karę. W tym celu właściwy organ powiadamia importera:
- a) o tym, że właściwy organ uznał, iż importer nie dopełnił obowiązku przedłożenia sprawozdania za dany kwartał;
 - b) o powodach sformułowania takiego wniosku;
 - c) o kwocie kary nałożonej na importera;
 - d) o dacie, od której kara zostaje nałożona;
 - e) o czynnościach, jakie importer ma podjąć w celu zapłaty kary; oraz
 - f) o prawie importera do odwołania się na podstawie przepisów krajowych.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych dotyczących informacji, które mają być przekazywane, w tym szczegółowych informacji w podziale na kraje pochodzenia i rodzaje towarów stanowiących podstawę łącznych kwot, o których mowa w ust. 2, przykłady odpowiednich rabatów lub innych form rekompensaty, o których mowa w ust. 2 lit. d), orientacyjnego zakresu kar, które mają być stosowane na podstawie ust. 5, oraz kryteriów, które należy uwzględnić przy określaniu rzeczywistej kwoty, w tym wagi i czasu trwania niezgłoszenia, oraz szczegółowych zasad dotyczących przeliczania rocznej średniej ceny emisji dwutlenku węgla należnej w walucie obcej, o której mowa w ust. 2 lit. d), na euro po średnim rocznym kursie wymiany. Komisja jest również uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych w celu bardziej szczegółowego określenia elementów metod obliczeniowych określonych w załączniku III, w tym w zakresie określania granic systemowych procesów produkcji, współczynników emisji, ustalanych dla konkretnych instalacji wartości rzeczywistych emisji oraz ich odpowiedniego stosowania w odniesieniu do poszczególnych towarów, a także określania metod zapewnienia wiarygodności danych, w tym poziomu szczegółowości. Komisja jest również uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych dotyczących wymogów w zakresie sprawozdawczości w przypadku pośrednich emisji związanych z towarami przywozonymi. Powinny one obejmować ilość energii elektrycznej zużytej do produkcji towarów wymienionych w załączniku I, a także kraj pochodzenia, źródło wytwarzania i wskaźnik emisji CO₂ związany z tą energią elektryczną.
7. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 29 ust. 2, i stosuje się je w okresie przejściowym, o którym mowa w art. 32. Opierają się one na istniejącym prawodawstwie dotyczącym instalacji objętych dyrektywą 2003/87/WE.

Rozdział XI

Przepisy końcowe

Artykuł 36

Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2023 r.
3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2:
 - a) art. 5 i 17 stosuje się od dnia 1 stycznia 2025 r.;
 - b) art. 2 ust. 2, art. 4, 6, 7, 8, 9, 14, 15, 16, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27 i 31 stosuje się od dnia 1 stycznia 2026 r.
 - c) art. 33, 34, art. 35 ust. 1–4 i ust. 6–7 stosuje się od dnia 31 grudnia 2025 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

W imieniu Rady

Przewodniczący

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz towarów i gazów cieplarnianych

1. Do celów identyfikacji towarów niniejsze rozporządzenie stosuje się do towarów wymienionych w następujących sektorach, obecnie objętych wymienionymi poniżej kodami Nomenklatury scalonej („CN”) określonymi w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2658/87 ⁽²⁵⁾.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia gazy cieplarniane odnoszące się do towarów zaliczanych do sektorów wymienionych poniżej są wymienione poniżej w odniesieniu do poszczególnych rodzajów towarów.

²⁵ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

Cement

Kod CN	Gaz cieplarniany
2523 10 00 – Klinkier cementowy	Dwutlenek węgla
2523 21 00 – Biały cement portlandzki, nawet sztucznie barwiony	Dwutlenek węgla
2523 29 00 – Pozostały cement portlandzki	Dwutlenek węgla
2523 30 00 – Cement glinowy	Dwutlenek węgla
2523 90 00 – Pozostałe cementy hydrauliczne	Dwutlenek węgla

Energia elektryczna

Kod CN	Gaz cieplarniany
2716 00 00 – Energia elektryczna	Dwutlenek węgla

Nawozy

Kod CN	Gaz cieplarniany
2808 00 00 – Kwas azotowy; mieszaniny nitrujące	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
2814 – Amoniak, bezwodny lub w roztworze wodnym	Dwutlenek węgla
2834 21 00 – Azotany potasu	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
3102 – Nawozy mineralne lub chemiczne, azotowe	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
<p>3105 – Nawozy mineralne lub chemiczne, zawierające dwa lub trzy z pierwiastków nawozowych: azot, fosfor i potas; pozostałe nawozy; towary niniejszego działu w tabletkach lub podobnych postaciach, lub w opakowaniach o masie brutto nieprzekraczającej 10 kg</p> <p>– z wyjątkiem: 3105 60 00 – Nawozy mineralne lub chemiczne, zawierające dwa pierwiastki nawozowe: fosfor i potas</p>	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu

Przemysł hutniczy

Kod CN	Gaz cieplarniany
<p>72 – Żeliwo i stal</p> <p>z wyjątkiem:</p> <p>7202 – Żelazostopy</p> <p>7204 – Odpady i złom żeliwa i stali; wlewki do przetopienia z żeliwa lub stali</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p>7301 – Ścianka szczelna z żeliwa lub stali, nawet drażona, tłoczona lub wykonana z połączonych elementów; spawane, zgrzewane kątowniki, kształtowniki i profile, z żeliwa lub stali</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p>7302 – Elementy konstrukcyjne torów kolejowych lub tramwajowych, z żeliwa lub stali: szyny, odbojnice i szyny zębate, iglice zwrotnicowe, krzyżownice, pręty zwrotnicowe i pozostałe elementy skrzyżowań, podkłady kolejowe, nakładki stykowe, siodełka szynowe, kliny siodełkowe, podkładki szynowe, łapki mocujące, płyty podstawowe, ciągnia i pozostałe elementy przeznaczone do łączenia lub mocowania szyn</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p>7303 00 – Rury, przewody rurowe i profile drażone, z żeliwa</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p>7304 – Rury, przewody rurowe i profile drażone, bez szwu, żelazne (inne niż żeliwne) lub ze stali</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>

<p>7305 – Pozostałe rury i przewody rurowe (na przykład spawane, zgrzewane, nitowane lub podobnie zamykane), o przekroju poprzecznym w kształcie koła, których zewnętrzna średnica przekracza 406,4 mm, z żeliwa lub stali</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p>7306 – Pozostałe rury, przewody rurowe i profile drażone, z żeliwa lub stali (na przykład z otwartym szwem lub spawane, zgrzewane, nitowane lub podobnie zamykane)</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p>7307 – Łączniki rur lub przewodów rurowych (na przykład złączki nakrętne, kolanka, tuleje), z żeliwa lub stali</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p>7308 – Konstrukcje (z wyłączeniem budynków prefabrykowanych objętych pozycją 9406) i części konstrukcji (na przykład mosty i części mostów, wrota śluz, wieże, maszty kratowe, dachy, szkielety konstrukcji dachów, drzwi i okna oraz ramy do nich, progi drzwiowe, okiennice, balustrady, filary i kolumny), z żeliwa lub stali; płyty, pręty, kątowniki, kształtowniki, profile, rury i tym podobne, przygotowane do stosowania w konstrukcjach, z żeliwa lub stali</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>
<p>7309 – Zbiorniki, cysterny, kadzie i podobne pojemniki na dowolny materiał (inny niż sprężony lub skroplony gaz), z żeliwa lub stali, o pojemności przekraczającej 300 l, nawet pokryte lub izolowane cieplnie, ale niewyposażone w urządzenia mechaniczne lub termiczne</p>	<p>Dwutlenek węgla</p>

7310 – Cysterny, beczki, bębny, puszki, skrzynki i podobne pojemniki na dowolny materiał (inny niż sprężony lub skroplony gaz), z żeliwa lub stali, o pojemności nieprzekraczającej 300 l, nawet pokryte lub izolowane cieplnie, ale niewyposażone w urządzenia mechaniczne lub termiczne	Dwutlenek węgla
7311 – Pojemniki na sprężony lub skroplony gaz, z żeliwa lub stali	Dwutlenek węgla
7326 – Pozostałe artykuły z żeliwa lub stali	Dwutlenek węgla

Glin

Kod CN	Gaz cieplarniany
7601 – Aluminium nieobrobione plastycznie	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7603 – Proszki i płatki aluminium	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7604 – Sztaby, pręty i kształtowniki, z aluminium	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7605 – Drut aluminiowy	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7606 – Blachy grube, cienkie oraz taśma, o grubości przekraczającej 0,2 mm, z aluminium	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7607 – Folia aluminiowa (nawet zadrukowana lub na podłożu z papieru, tektury, tworzyw sztucznych lub podobnych materiałów podłożowych), o grubości (z wyłączeniem dowolnego podłoża) nieprzekraczającej 0,2 mm	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7608 – Rury i przewody rurowe, z aluminium	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7609 00 00 – Łączniki rur lub przewodów rurowych (na przykład złączki nakrętne, kolanka, tuleje), z aluminium	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7610 – Konstrukcje z aluminium (z wyłączeniem budynków prefabrykowanych objętych pozycją 9406) i części takich konstrukcji (na przykład mosty i części mostów, wieże, maszty kratowe, dachy, szkielety konstrukcji dachów, drzwi i okna oraz ramy do nich i progi drzwiowe, balustrady, filary i kolumny); płyty, pręty, kształtowniki, rury i temu podobne, z aluminium, przygotowane do stosowania w konstrukcjach	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory

7611 00 00 – Zbiorniki, cysterny, kadzie i podobne pojemniki, z aluminium, na dowolny materiał (inny niż sprężony lub skroplony gaz), o pojemności przekraczającej 300 litrów, nawet pokryte lub izolowane cieplnie, ale niewyposażone w urządzenia mechaniczne lub termiczne	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7612 – Beczki, bębny, puszki, skrzynki i podobne pojemniki, z aluminium (włączając sztywne lub składane pojemniki rurowe), na dowolny materiał (inny niż sprężony lub skroplony gaz), o pojemności nieprzekraczającej 300 litrów, nawet pokryte lub izolowane cieplnie, ale niewyposażone w urządzenia mechaniczne lub termiczne	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7613 00 00 – Pojemniki z aluminium na sprężony lub skroplony gaz	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7614 – Splotki, kable, taśmy plecione i temu podobne, z aluminium, nieizolowane elektrycznie	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
7616 – Pozostałe artykuły z aluminium	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory

ZAŁĄCZNIK II

Państwa i terytoria nieobjęte zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia do celów art. 2

1. 1. CZĘŚĆ A – PAŃSTWA I TERYTORIA NIEOBJĘTE ZAKRESEM STOSOWANIA NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA

Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do towarów pochodzących z następujących krajów:

- Islandia
- Liechtenstein
- Norwegia
- Szwajcaria

Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do towarów pochodzących z następujących terytoriów:

- Büsingen
- Helgoland
- Livigno
- Ceuta
- Melilla

2. 2. CZĘŚĆ B – PAŃSTWA I TERYTORIA NIEOBJĘTE ZAKRESEM STOSOWANIA NINIEJSZEGO ROZPORZĄDZENIA W ODNIESIENIU DO PRZYWOZU ENERGII ELEKTRYCZNEJ NA OBSZAR CELNY UNII

[Obecnie pusta]

ZAŁĄCZNIK III

Metody obliczania emisji wbudowanych do celów art. 7

1. DEFINICJE

Do celów niniejszego załącznika oraz załączników IV i V stosuje się następujące definicje:

- a) „towary proste” oznaczają towary wytworzone w procesie produkcji wymagającym wyłącznie materiałów wsadowych i paliw o zerowej emisji wbudowanej;
- b) „towary złożone” oznaczają towary inne niż towary proste;
- c) „specyficzne emisje wbudowane” oznaczają emisje wbudowane z jednej tony towarów, wyrażone w tonach emisji ekwiwalentu CO₂ na tonę towarów;
- d) „współczynnik emisji CO₂” oznacza średnią ważoną intensywności emisji CO₂ z wytwarzania energii elektrycznej z paliw kopalnych na danym obszarze geograficznym. Współczynnik emisji CO₂ to wynik podziału danych o emisji CO₂ sektora elektrycznego przez produkcję energii elektrycznej brutto opartą na paliwach kopalnych w odpowiednim obszarze geograficznym. Jest wyrażony w tonach CO₂ na megawatogodzinę;
- e) „umowa zakupu energii elektrycznej” oznacza umowę, na podstawie której dana osoba zgadza się na zakup energii elektrycznej bezpośrednio od producenta energii elektrycznej;
- f) „operator systemu przesyłowego” oznacza operatora zdefiniowanego w art. 2 pkt 35 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944²⁶.

²⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/944 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej oraz zmieniająca dyrektywę 2012/27/UE (Dz.U. L 158 z 14.6.2019, s. 125).

2. USTALENIE WIELKOŚCI RZECZYWISTYCH BEZPOŚREDNICH SPECYFICZNYCH EMISJI WBUDOWANYCH W PRZYPADKU TOWARÓW PROSTYCH

W celu ustalenia wielkości specyficznych rzeczywistych emisji wbudowanych w towary proste produkowane w danej instalacji uwzględnia się wyłącznie emisje bezpośrednie. W tym celu stosuje się następujący wzór:

$$SEE_g = \frac{AttrEm_g}{AL_g}$$

gdzie SEE_g to specyficzne emisje wbudowane z towarów g , wyrażone w tonach ekwiwalentu CO_2 na tonę, $AttrEm_g$ to przypisane emisje z towarów g , a AL_g to poziom działalności związany z tymi towarami, czyli liczba towarów wyprodukowanych w danym okresie sprawozdawczym w danej instalacji.

„Przypisane emisje” oznaczają część bezpośrednich emisji z instalacji w okresie sprawozdawczym, która jest spowodowana procesem produkcji, w wyniku którego powstają towary g , przy zastosowaniu granic systemu danego procesu produkcyjnego określonych w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 7 ust. 6. Przypisane emisje oblicza się za pomocą następującego wzoru:

$$AttrEm_g = DirEm$$

gdzie $DirEm$ to bezpośrednie emisje wynikające z procesu produkcji, wyrażone w tonach ekwiwalentu CO_2 , w granicach systemu, o których mowa w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 7 ust. 6.

3. USTALENIE WIELKOŚCI RZECZYWISTYCH BEZPOŚREDNICH EMISJI WBUDOWANYCH W PRZYPADKU TOWARÓW ZŁOŻONYCH

W celu ustalenia wielkości specyficznych rzeczywistych emisji wbudowanych w towary złożone produkowane w danej instalacji uwzględnia się wyłącznie emisje bezpośrednie. W tym przypadku stosuje się następujący wzór:

$$SEE_g = \frac{AttrEm_g + EE_{ImpMat}}{AL_g}$$

gdzie $AttrEm_g$ to przypisane emisje z towarów g , AL_g to poziom działalności związany z tymi towarami, przy czym poziom działalności oznacza liczbę towarów wyprodukowanych w okresie sprawozdawczym w danej instalacji, natomiast EE_{ImpMat} to emisje wbudowane z materiałów wsadowych (prekursorów) wykorzystanych w procesie produkcji. Uwzględnia się wyłącznie materiały wsadowe wymienione jako istotne dla granic systemu procesu produkcji, jak określono w akcie wykonawczym przyjętym na podstawie art. 7 ust. 6. Odpowiednie EE_{ImpMat} oblicza się w następujący sposób:

$$EE_{ImpMat} = \sum_{i=1}^n M_i \cdot SEE_i$$

gdzie M_i to masa materiału wsadowego i wykorzystanego w procesie produkcji, a SEE_i to jego specyficzne emisje wbudowane w odniesieniu do materiału wsadowego i . W przypadku SEE_i operator instalacji stosuje wartość rzeczywistych bezpośrednich emisji wbudowanych z instalacji, w której wyprodukowano materiał wsadowy, pod warunkiem że można odpowiednio zmierzyć dane dotyczące tej instalacji.

4. USTALENIE WARTOŚCI DOMYŚLNYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 7 UST. 2 I 3

Do celów ustalenia wartości domyślnych, przy określaniu wielkości emisji wbudowanych stosuje się wyłącznie wartości rzeczywiste. W przypadku braku rzeczywistych danych można stosować wartości z literatury. Komisja opublikuje wytyczne dotyczące podejścia przyjętego w celu dokonania korekty w odniesieniu do gazów odlotowych lub gazów cieplarnianych wykorzystanych jako materiał wsadowy w procesie przed zebraniem danych wymaganych do ustalenia odpowiednich wartości domyślnych w odniesieniu do poszczególnych rodzajów towarów wymienionych w załączniku I. Wartości domyślne ustala się w oparciu o najlepsze dostępne dane. Są one okresowo weryfikowane w drodze aktów wykonawczych przyjętych zgodnie z art. 7 ust. 6 na podstawie najbardziej aktualnych i wiarygodnych informacji, w tym na podstawie informacji dostarczonych przez państwo trzecie lub grupę państw trzecich.

4.1. Wartości domyślne, o których mowa w art. 7 ust. 2

Jeżeli upoważniony zgłaszający CBAM nie może odpowiednio ustalić rzeczywistych emisji, stosuje się wartości domyślne. Wartości te ustala się na poziomie średniej intensywności emisji dla każdego państwa wywozu i dla każdego z towarów wymienionych w załączniku I innych niż energia elektryczna, powiększonej o proporcjonalnie określony narzut. Narzut ten określa się w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 7 ust. 6 niniejszego rozporządzenia i ustala na odpowiednim poziomie, aby zapewnić integralność środowiskową mechanizmu, w oparciu o najbardziej aktualne i wiarygodne informacje, w tym na podstawie informacji zgromadzonych w okresie przejściowym.

Jeżeli dla danego rodzaju towarów nie można zastosować wiarygodnych danych dotyczących państwa wywozu, wartości domyślne opierają się na średniej intensywności emisji z X % instalacji EU ETS o najgorszych wynikach w odniesieniu do tego rodzaju towarów. Wartość X określa się w aktach wykonawczych przyjętych na podstawie art. 7 ust. 6 niniejszego rozporządzenia i ustala na odpowiednim poziomie w celu zapewnienia integralności środowiskowej mechanizmu, w oparciu o najbardziej aktualne i wiarygodne informacje, w tym na podstawie informacji zgromadzonych w okresie przejściowym.

4.2. Wartości domyślne dla przywożonej energii elektrycznej, o których mowa w art. 7 ust. 3

Wartości domyślne dla importowanej energii elektrycznej określa się dla państwa trzeciego, grupy państw trzecich lub regionu w państwie trzecim na podstawie określonych wartości domyślnych zgodnie z pkt 4.2.1 lub, jeżeli wartości te nie są dostępne, na podstawie alternatywnych wartości domyślnych, zgodnie z pkt 4.2.2.

W przypadku gdy energia elektryczna jest produkowana w państwie trzecim, grupie państw trzecich lub regionie w państwie trzecim oraz gdy jest przesyłana w tranzycie przez państwa trzecie, grupy państw trzecich lub regiony w państwie trzecim, lub przez państwa członkowskie w celu jej przywozu do Unii, stosuje się wartości domyślne z państwa trzeciego, grupy państw trzecich lub regionu w państwie trzecim, w którym energia elektryczna została wyprodukowana.

4.2.1. Szczególne wartości domyślne dla państwa trzeciego, grupy państw trzecich lub regionu w państwie trzecim

Szczególne wartości domyślne ustala się na poziomie współczynnika emisji CO₂ w państwie trzecim, grupie państw trzecich lub regionie w państwie trzecim, w oparciu o najlepsze dane dostępne Komisji.

4.2.2. *Alternatywne wartości domyślne*

W przypadku gdy określona wartość domyślna nie jest dostępna dla państwa trzeciego, grupy państw trzecich lub regionu w państwie trzecim, alternatywną wartość domyślną dla energii elektrycznej ustala się na poziomie współczynnika emisji CO₂ w UE.

W przypadku gdy można wykazać na podstawie wiarygodnych danych, że współczynnik emisji CO₂ w państwie trzecim, grupie państw trzecich lub regionie w państwie trzecim jest niższy niż szczególna wartość domyślna określona przez Komisję lub niższy niż współczynnik emisji CO₂ w UE, dla tego państwa, grupy państw lub regionu w państwie trzecim można wykorzystać alternatywną wartość domyślną opartą na tym współczynniku emisji CO₂.

5. WARUNKI STOSOWANIA RZECZYWISTYCH EMISJI WBUDOWANYCH ZWIĄZANYCH Z IMPORTOWANĄ ENERGIĄ ELEKTRYCZNĄ

Upoważniony zgłaszający CBAM może zastosować rzeczywiste emisje wbudowane zamiast wartości domyślnych do celów obliczeń, o których mowa w art. 7 ust. 3, jeżeli spełnione są wszystkie następujące kryteria:

- a) ilość energii elektrycznej, w odniesieniu do której wnioskuje się o wykorzystanie rzeczywistych emisji wbudowanych, jest objęta umową zakupu energii między upoważnionym zgłaszającym CBAM a producentem energii elektrycznej znajdującym się w państwie trzecim;
- b) instalacja wytwarzająca energię elektryczną jest bezpośrednio podłączona do systemu przesyłowego UE albo można wykazać, że w momencie wywozu nie doszło do fizycznego przeciążenia sieci w żadnym punkcie sieci między tą instalacją a systemem przesyłowym UE;
- bb) instalacja wytwarzająca energię elektryczną nie emituje więcej niż 550 gramów CO₂ pochodzącego z paliw kopalnych na kilowatogodzinę energii elektrycznej;

- c) ilość energii elektrycznej, w odniesieniu do której wystąpiono o zastosowanie rzeczywistych emisji wbudowanych, została ściśle przypisana do przydzielonej przepustowości połączeń wzajemnych przez wszystkich odpowiedzialnych operatorów systemów przesyłowych w państwie pochodzenia, państwie przeznaczenia oraz, w stosownych przypadkach, w każdym państwie tranzytu, a przypisana przepustowość i produkcja energii elektrycznej przez instalację odnoszą się do tego samego okresu, który nie może być dłuższy niż jedna godzina;
- d) spełnienie powyższych kryteriów zatwierdził akredytowany weryfikator. Weryfikator otrzymuje sprawozdania okresowe przygotowywane co najmniej co miesiąc, których celem jest wykazanie, w jaki sposób spełnione są powyższe kryteria.

6. DOSTOSOWANIE WARTOŚCI DOMYŚLNYCH, O KTÓRYCH MOWA W ART. 7 UST. 2, W OPARCIU O CECHY DANEGO REGIONU

Wartości domyślne mogą być dostosowane do poszczególnych obszarów, regionów lub krajów, gdzie dominują szczególne cechy pod względem obiektywnych czynników emisji. Jeżeli dostępne są dane dostosowane do tych szczególnych cech lokalnych i można określić bardziej ukierunkowane wartości domyślne, można wykorzystać te ostatnie.

Jeżeli zgłaszający towary pochodzące z państwa trzeciego, grupy państw trzecich lub regionu w państwie trzecim mogą wykazać na podstawie wiarygodnych danych, że alternatywne dostosowanie wartości domyślnych dla danego regionu skutkuje uzyskaniem wartości niższych niż wartości domyślne ustalone przez Komisję, można zastosować te pierwsze wartości.

ZAŁĄCZNIK IV

Wymogi dotyczące prowadzenia księgowości w odniesieniu do danych wykorzystywanych do obliczania emisji wbudowanych do celów art. 7 ust. 4

1. MINIMALNY ZAKRES DANYCH, KTÓRE UPOWAŻNIONY ZGŁASZAJĄCY CBAM MA PRZECHOWYWAĆ W ODNIESIENIU DO TOWARÓW PRZYWOŻONYCH:

1. Dane identyfikujące upoważnionego zgłaszającego CBAM:

- a) imię i nazwisko / nazwa;
- b) numer rachunku CBAM.

2. Dane dotyczące towarów przywożonych:

- a) rodzaj i ilość każdego rodzaju towarów;
- b) państwo pochodzenia;
- c) rzeczywiste emisje lub wartości domyślne.

2. MINIMALNY ZAKRES DANYCH, KTÓRE UPOWAŻNIONY ZGŁASZAJĄCY CBAM MA PRZECHOWYWAĆ W ODNIESIENIU DO EMISJI WBUDOWANYCH W TOWARY PRZYWOŻONE OKREŚLONY W OPARCIU O RZECZYWISTE EMISJE:

Dla każdego rodzaju przywożonych towarów, w przypadku których emisje wbudowane określa się na podstawie rzeczywistych emisji, przechowuje się następujące dane dodatkowe:

- a) wskazanie instalacji, w której towary zostały wyprodukowane;
- b) dane kontaktowe operatora instalacji, w której towary zostały wyprodukowane;
- c) sprawozdanie z weryfikacji określone w załączniku V;
- d) specyficzne emisje wbudowane w towary.

ZAŁĄCZNIK V

Zasady weryfikacji i treść sprawozdań z weryfikacji do celów art. 8

1. ZASADY WERYFIKACJI

Zastosowanie mają następujące zasady:

- a) weryfikatorzy przeprowadzają weryfikacje z zachowaniem zawodowego sceptycyzmu;
- b) całkowite emisje wbudowane, które należy zgłosić w deklaracji CBAM, uznaje się za zweryfikowane tylko wtedy, gdy weryfikator stwierdzi z wystarczającą pewnością, że sprawozdanie z weryfikacji nie zawiera istotnych nieprawidłowości i istotnych niezgodności w zakresie obliczania emisji wbudowanych zgodnie z przepisami załącznika III;
- c) wizyty weryfikatora w instalacjach są obowiązkowe, z wyjątkiem przypadków, gdy spełnione są szczególne kryteria odstąpienia od wizyty w instalacji;
- d) w celu ustalenia, czy nieprawidłowości lub niezgodności są istotne, weryfikator stosuje progi określone w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z art. 8. W przypadku parametrów, dla których nie określono takich progów, weryfikator stosuje ocenę ekspercką, aby stwierdzić, czy nieprawidłowości lub niezgodności, indywidualnie lub w połączeniu z innymi nieprawidłowościami lub niezgodnościami, uzasadnione ich wielkością i charakterem, należy uznać za istotne.

2. TREŚĆ SPRAWOZDANIA Z WERYFIKACJI

Weryfikator przygotowuje sprawozdanie z weryfikacji, w którym określa emisje wbudowane w towary i określa wszystkie kwestie istotne z punktu widzenia przeprowadzonych prac, i zawiera w nim co najmniej następujące informacje:

- a) wskazanie instalacji, w których towary zostały wyprodukowane;
- b) dane kontaktowe operatora instalacji, w których towary zostały wyprodukowane;

- c) wskazanie odpowiedniego okresu sprawozdawczego;
- d) imię i nazwisko oraz dane kontaktowe weryfikatora;
- e) numer akredytacji weryfikatora oraz nazwa jednostki akredytującej;
- f) datę wizyt w instalacjach, w stosownych przypadkach, lub powody nieprzeprowadzenia wizyty w instalacji;
- g) ilości każdego rodzaju zgłoszonych towarów wyprodukowanych w okresie sprawozdawczym;
- h) wielkość bezpośrednich emisji z instalacji w okresie sprawozdawczym;
- i) opis, w jaki sposób emisje z instalacji są przypisywane do różnych rodzajów towarów;
- j) dane ilościowe na temat towarów, emisji i przepływów energii elektrycznej niezwiązanych z tymi towarami;
- k) w przypadku towarów złożonych:
 - i. ilości wszystkich wykorzystanych materiałów wsadowych (prekursorów);
 - ii. konkretne emisje wbudowane związane z każdym z użytych materiałów wsadowych (prekursorów);
 - iii. w przypadku zastosowania rzeczywistych emisji: wskazanie instalacji, w której wyprodukowano materiał wsadowy (prekursora), oraz wielkość rzeczywistych emisji pochodzących z produkcji tego materiału;

- l) oświadczenie weryfikatora potwierdzające, że uznaje on z wystarczającą pewnością, że sprawozdanie nie zawiera istotnych nieprawidłowości ani istotnych niezgodności w zakresie zasad dotyczących obliczeń określonych w załączniku III;
 - m) informacje o stwierdzonych i skorygowanych istotnych nieprawidłowościach;
 - n) informacje o stwierdzonych i skorygowanych istotnych niezgodnościach z zasadami dotyczącymi obliczania określonymi w załączniku III.
-